

Fjärilen som återvände till sin puppa

Assar Andersson

Kapitel 1

fredag den 24 augusti

Jag känner nervositeten, sträcker på mig och stryker med handen över det röda tyget. Men det finns inga skrynklor att räta ut. Klänningen sitter som ett ålskinn.

Jag har hört det många gånger. Att jag är välsvarvad, att de avundas min bakdel och att det är denna klänning som framhäver mina kurvor bäst. Men det var från klasskamraterna på mitt gamla gymnasium. Nu är det en ny skola och terminen har precis börjat. Det med en fest.

En av mina nya klasskamrater fyller arton i dag. Alla i klassen är bjudna och det kommer att serveras alkohol. Det oroar mig eftersom det finns en del hormonstinna killar. Dessutom finns det ett par killar som är ovanligt livliga under lektionerna. Beteenden som är snarlika från festerna i Stockholm. En av dem har också ofta vidgade pupiller.

För tre månader sedan fick pappa reda på att han skulle bli nedflyttad till Malmökontoret. Ett besked som han tog bra men som mamma var mindre positiv till. Pappa jobbar inom turist- och fritidsnäringen och mamma är förskollärare. I nästa vecka ska mamma börja sitt nya jobb, förskolan Lilla Jag i Limhamn. Jag kan inte säga att hon ser fram emot det. Mamma trivdes jättebra på sin förra arbetsplats. Samtidigt vet jag att hon inte vill göra mig och pappa ledsna. Hon har sagt att det säkerligen var tid för ett byte.

Jag är ensam barn, född och uppvuxen i Stockholm och skulle nu bli skåning. Jag vet inte vad jag tänkte. Skåningar är ju kända för att vara dryga och kaxiga – och att börja i en ny klass är alltid skrämmande.

Förra gången jag bytte skola kunde jag inte sova på flera nätter, och då handlade det bara om en övergång mellan samverkande skolor; elever från min skola och från några skolor till med endast

lågstadium skulle flyttas till en skola som hade mellan- och högstadium. Nu skulle jag sexhundra kilometer ner till ett landskap där jag knappt förstod vad de sade. Men dagen kom och flyttlasset bar iväg och nu har jag lyckats ta mig igenom första veckan på den nya skolan.

Mamma, pappa och jag är så här långt överraskade. Jag vill inte säga att jag stormtrivs men det finns många fina platser i Malmö. Exempelvis gillar jag och mamma att besöka Emporia. Men också att strosa omkring runt Möllevångstorget, en plats där kringliggande butiker representerar en mosaik av kulturer. Och pappa använder redan flitigt Pildammsparkens motionsslingor och Hylliebadets bassänger. Men det förvånar inte. Pappa har alltid varit ett vattendjur och även tillbringat mycket tid i de olika skogsdungarnas motionsspår.

Innan vi bestämde oss för att flytta åkte vi ner för att se oss omkring. Eftersom vi inte hade några bekanta här nere bodde vi på Hotell Astoria på Gamla Väster, ett hotell med bra läge och pris. I Stockholm bodde vi i en hyreslägenhet så vi hade inte de allra bästa förutsättningarna. Pappa och mamma hade visserligen sparat en del och visste att lägenheterna och husen var billigare i Malmö än i Stockholm, men ingen av oss hade några överdrivet höga krav på vårt blivande boende. Det enda krav vi hade var att det skulle vara i ett någorlunda skapligt område.

Pappa tyckte väldigt mycket om Fridhem men lägenheterna var dyra där. Mamma blev förtjust i Triangeln, gula anspråkslösa hus nära Johanneskyrkan där hon visste att Filip Hammar hade en lägenhet. Det hade hon sett på teve när Filip gästade Lars Lerins program *Vänligen Lars Lerin*.

Jag tar ett steg tillbaka och för min svarta kuvertväska åt sidan. Klackarna på skorna är rejält höga. I alla fall för att dansa i. Mamma säger att jag inte ska gå så ofta i höga klackar eftersom muskelfibrerna i vadmusklerna blir kortare. Men för mig känns det naturligt. Som en förlängning av foten. Dessutom är mina andra svarta skor, med den lägre klacken, för trånga. Och att byta till en annan klänning och andra skor är uteslutet.

Jag tar ett steg fram mot den stora hallspegeln. Ur kuvertväskan plockar jag upp min foundation. Ett tunt lager över läpparna räcker.

Jag får ofta komplimanger för mina läppar, att de liknar Jolies. Men jag har också fått höra att jag är Björn Ranelids och Anne Hathaways okända kärleksbarn.

Jag tar upp mitt läppstift. En stark karmosinröd färg som matchar mitt rågblonda hår och mina pärlörhängen.

Jag lägger på ett tjockt lager. Ibland stryker jag läppglans över läppstiftet för att få den holografiska effekten. Men det får vara i dag.

Jag lägger ner läppstift och foundation i väskan, plutar med läpparna och slänger med mitt axellånga hår.

I går var jag hos frisören och slingade håret och fick ögonbrynen färgade. Och med tanke på mitt förra besök hos frisören, som blev mindre lyckat, blev jag glatt överraskad. Det är först när jag lyfter på klänningen och ser hur min trosa buktar ut som jag väcks ur mina drömmars förtrollning.

Kapitel 2

Det är inte ofta jag åker taxi men mamma propsade på med argumentet att det kanske inte är så lyckat att åka buss en fredag kväll i så kort klänning. Men det verkar inte gälla enbart på bussar. Gång på gång har taxichauffören vinklat spegeln när vi stannat vid rött ljus. Men det har han inte haft något för. Med knäna ihop, rak rygg och blicken stadigt fäst på framförvarande trafik har jag varit tydlig med att jag är mindre road av hans fluktande.

När taxin svänger in på adressen känner jag hur oron smyger sig på. Jag är aningen sen och förstår att en del av killarna redan har börjat dricka och kanske är berusade. Dessutom är födelsedagsbarnets föräldrar bortresta så vi kommer att ha en treplansvilla för oss själva – vilket mina klasskamrater säkert ser som en lättnad, men inte jag. Senast jag var på fest var på Östermalm när Svantes föräldrar kom hem tidigare än väntat och Svante var i färd med att dela upp kokainlinorna på köksbordet. Bara timmen innan hade allt sparat ur. Flera av festdeltagarna hade slagits och i några rum låg det spyor på golvet.

”Går det bra här?” säger taxichauffören och vänder sig om och tittar på mig.

”Ja, det tror jag. Är det nummer tolv?”

”Det är på andra sidan”, säger han och pekar. ”Vill du att jag vänder bilen?”

”Nej, det behövs inte.”

Jag räcker honom en tvåhundring.

”Det är jämnt”, säger jag och tar min kofta.

Jag öppnar dörren och kliver ur.

”Ha det så kul”, säger han innan jag hinner stänga dörren.

Jag lägger koftan över armen, sträcker på ryggen och drar i min klänning. Mitt armbandsur visar på halv åtta. Det är fortfarande varmt och i nästa vecka går vi in i september.

När jag ska ta ett kliv ut i gatan hejdar jag mig. En äldre herre på cykel nickar artigt åt mig att passera, samtidigt som han aningen vingligt svänger runt i en halvcirkel för att slippa sätta ner foten.

Jag korsar Marieholmsvägen, trottoarkanten är hög så för att inte dratta på ändan i mina höga klackar lyfter jag på benen. Med ena armen på väskan, koftan över den andra, passerar jag den öppna smidesgrinden.

”Kim, vänta!”

Jag vänder mig om. Det är Moa från min klass. Hennes framtoning får mig att tänka på Betty Rizzo.

”Oj, vad fin du är”, säger hon och kliver av cykeln. ”Och jag som brukar vara festernas mittpunkt.”

”Tack”, säger jag och ler. ”Det kommer du säkert att vara i kväll också.”

Moa skrattar och lägger sin kind mot min.

”Ptro”, säger hon och greppar min hand när jag börjar att gå. ”Innan vi gör vår storstilade entré får du berätta om du fått upp ögonen för någon?”

Jag ler igen och Moa fäller ned cykelstödet.

”Det finns många snygga killar i klassen... ja, på skolan. Men just nu har jag ingen tid för killar.”

Moa skrattar igen.

”Killar finns det alltid tid för”, säger hon och krokas fast sin arm i min och drar iväg med mig.

”Ska du inte låsa?” säger jag.

Hon viftar avvärijande med handen.

”Här finns inga tjuvar.”

Uppe på trappfundamentet släpper Moa min arm och lyfter i dörrklappen som föreställer en lejonmaskaron.

Jag betraktar henne när hon beslutsamt dunkar med klappen i dörren. Moa är mörk, i min längd och klädd i jeans och en vit topp som visar hennes piercade navel – och på fötterna har hon ett par bruna mockasandaletter. Under toppen kan jag se att hon har en sportbehå. Att Moa tar hand om sin kropp fick jag bevittnat på gympan i veckan.

Dörren öppnas.

”Hej”, säger Jacob, samtidigt som han bugar och gör några cirklande rörelser med handen som musketörerna gör med sina vidbrättade hattar när de hälsar på kungligheter och andra ståndspersoner.

Jag förstår att han redan har börjat dricka, att testosteronhalten är hög. Ändå ger jag honom ett leende, tar upp kuvertet ur väskan och räcker det till honom.

”Vad är detta?” säger han och tittar på mig. ”Detta är ett party, ingen födelsedagsfest.”

”Okej”, säger Moa och blinkar mot mig för att därefter vända blicken mot Jacob. ”Det borde vara mer än tillräckligt att du får besök av sådana snygga tjejer som vi, så är det pengar kan du väl visa att du är en gentleman och köpa något fint till mig och Kim.”

Två av våra andra skolkamrater dyker upp bakom Jacob.

”Oj, vad stiliga ni är, tjejer”, säger en av de två som jag glömt namnet på.

När han försöker ta kuvertet drar Jacob undan sin hand. Moa skrattar och vi gör vår storstilade entré.

Kapitel 3

Klockan har blivit halv tolv och ur högtalarna dånar *I will survive* med Gloria Gaynor. En låt som jag älskar.

Överallt står ölfaskor och halvfylla glas med vin. Dessutom ligger det en massa skräp på golvet, inte minst servetter och skumplastboxar från Olivias Deli. I några omgångar har jag plockat upp boxar med matrester och rest några blomkrukor men minuterna efter ser det likadant ut igen.

Jag har druckit alldeles för mycket. Precis som i Stockholm.

De sista månaderna i Stockholm blev det mycket festande. Egentligen vet jag inte varför. Kanske var det för att det fick mig att glömma den väg jag valt. En väg som orsakat många sömnlösa nätter. Inte minst för mamma och pappa. Kanske kommer jag på ålderns höst att ångra de livsval jag gjorde. Men det är så livet är. Man måste lära sig att leva med dem. Att som ung föreställa sig själv som gammal och i förväg betvinga de känslor man har inom sig går inte.

Moa och jag sitter bredvid varandra i soffan och mittemot sitter Jacob och Joakim och håller om varandra. Att Jacob är intresserad av mig förstår jag eftersom vi har dansat tryckare åtskilliga gånger. Men han börjar bli allt mer framfusig. De två senaste gångerna jag gått på toa har han följt efter. Ändå är Jacob inte den enda närgångna. Flera av killarna i klassen har uppvaktat mig och jag har fått ofantligt många slippriga kommentarer. Och om det inte är vinet som spelar mig ett spratt så verkar Moa också intresserad. Gång på gång fyller hon mitt glas och har flera gånger berättat att hennes dröm är att ha sex med en mogen kvinna. Det enda jag svarat henne är att det säkert finns många mogna kvinnor som skulle vara mer än villiga att uppfylla hennes önskan. Jag har varit noga med att betona mogna för att hon inte ska tro att jag är en av dem.

Jag tittar på Jacob och Joakim. Hela tiden fyller de på sina glas men en del vin hamnar på bordet. Jag har varit påpasslig och hämtat två Wettex-dukar från köket som jag och Moa skiftar om att placera över vinpörlarna. Och så här långt har det gått bra. Den handknutna mattan har klarat sig.

Jag lägger min hand på Moas knä.

”Jag ska bara ringa en taxi”, säger jag och reser mig ur soffan.

”Ska du hem redan?”

”Redan?” säger jag. ”Klockan närmar sig tolv.”

”Okej”, säger Moa och tar stöd med ena handen mot soffans armstöd för att resa sig. ”Jag ska också hem.”

Jag tittar på henne.

”Klarar du av att cykla?”

”Det är ingen fara.”

”Men du är tunt klädd också.”

”Också?”

”Ja”, säger jag. ”Du har ju druckit en hel del. Om du vill kan vi dela en taxi?”

”Tack för att du är så omtänksam men jag cyklar.”

”Du ska väl inte gå redan, Kim?” säger Jacob och försöker resa sig upp för att sekunden efter falla rakt över bordet.

”Herregud!” utbrister jag.

Medan Joakim sitter kvar tar jag och Moa tag i varsin arm och hjälper Jacob upp. Plötsligt känner jag en hand under klänningen och vänder mig om och ser Joakim stå med öppen mun.

”För helvete!” skriker han. ”Kim är en kille.”

Kapitel 4

lördag den 25 augusti

Det är förmiddag och jag ligger i min säng. Både mamma och pappa har varit här inne och frågat vad som hände i går. Men jag har inte velat berätta. Det enda jag sagt är att jag drack för mycket och är dagen efter.

Jag vet inte om jag hade kunnat undvika det. Kanske skulle jag inte ha ställt mig så utmanande och böjt mig framåt i en sådan kort klänning om jag varit nykter. Ändå är det något jag gått igenom ett hundratal gånger. Att aldrig låta andra få påverka de beslut jag bestämt mig för. Denna gång var jag fast besluten om att ha min röda klänning och ingenting ska kunna hindra mig från att böja mig framåt för att hjälpa en annan människa.

Jag tänker tillbaka. Det var på förskolan det började. När de andra pojkarna rusade iväg för att spela fotboll sprang jag och Agnes raka vägen till sandlådan. Och pappa, som är född i slutet av 60-talet, fotbollsfantast och uppvuxen med den könsstereotypiska och sexistiska propagandan, skulle nu tvärt öppna sina sinnen för genusneutrala tankar. Samtidigt kunde jag känna att det var i detta ögonblick jag förstod att jag inte var missbildad utan bara en i raden av de själar som tagit sig en annan skepnad än den som samhället slagit fast ska anstå en pojke.

I sandlådan satt jag och Agnes och försåg dockorna med badkläder för att sedan placera dem i sanden under små parasoller som vi hade tillverkat av löven från den stora lönnen. Det enda vi gjorde var att vi emellanåt lyfte ut dockorna och placerade dem i solen för att de skulle få en jämn och fin solbränna. Vi var också noga med att lyfta in dem under parasollerna när solen stod som allra högst på himlen.

När jag tänker tillbaka var det kanske åren med Agnes som fick mig att finna mig själv. Där satt hon i sandlådan tillsammans med mig under två somrar i sina vidbrättade hattar och tjusiga klänningar. Jag minns att det fanns så mycket flicka i henne. Som om hon var grundformen för det genus jag innerligt längtade efter.

Det var vid skolbytet från lågstadiet till mellanstadiet som jag regelbundet började klä mig i tjejkläder. Jag minns det så väl. Mamma hade åkt till jobbet och jag kom ut i köket i en topp och i ett par tights. När pappa såg mig satte han ner koppen och lade sin hand på min. Det var inte så konstigt att pojkar klädde sig i tjejkläder, lika lite som det var att tjejer klädde sig i pojkkläder. Han menade att det bästa vore om kläder var könsneutrala eftersom de flesta pojkar någon gång har undrat hur det skulle ha varit att väckas till liv som tjej. Och ju längre tid som går så inser både tjejer och killar att vi har en del motstridiga känslor och att dessa inte går att undfly. Kanske är det därför som vi blir mer ödmjuka och toleranta ju äldre vi blir. De goda anlagen siktas fram från både den kvinnliga och manliga delen av våra hjärtan och de mindre goda självdör. Det är först då vi vet vem vi är och har blivit, menade pappa. Men om jag känner att jag redan kommit dit ska jag naturligtvis fortsätta.

Jag minns att jag kunde se tårar i pappas ögon. Och så orden: ”Att vad som än händer och vad du än beslutar dig för kommer jag och mamma att älska dig. Är detta vad du vill ska vi finnas där för dig och tillsammans ska vi bestiga de berg som vi kommer att möta på vägen. Samtidigt måste vi vara medvetna om att många av bergen är svårbestigna. Men vi kommer att ta ett kliv i taget. När sedan jag och mamma inte orkar mer och våra liv håller på att rinna ut får du själv ta nya krafter och kämpa vidare mot alla förutfattade meningar, men med mamma och mig vakande över dig där uppe”.

Efter pappas känsloladdade ord satt vi där och höll om varandra. Ändå förstod jag att han var besviken. Hans son såg inte ut att bli den fjäril som han haft förhoppningar om. En son som skulle leva och andas fotboll.

Men trots Guds lättsinne anser jag mig ha dragit vinstlotten. Jag har alltid varit trådsml och haft androgyna drag. Även när jag var omålad och hade killkläder tog de flesta mig som tjej. I dag, vid arton års ålder, är jag 176 centimeter lång och väger 55 kilo. En drömlängd och vikt för många artonåriga tjejer.

När jag gick ut till taxin i går följde Jacob och Moa med. Jacob lade en vänskaplig arm om mig. Han sade att han tyckte om mig oavsett om jag var kille eller tjej. Ändå vet jag. För tjejtjusare som Jacob är jag bara ett experiment för sexuella fantasier.

Jag bestämmer mig för att stiga upp. Det som hänt är något jag måste ta mig igenom. Kanske har Jacob och Joakim inte berättat för de andra. I så fall får jag ytterligare andrum för att bestiga nästa berg. Och att pappa står bakom mig, som alltid, vet jag. På samma gång känner jag att det är dags att göra sig fri.

Kapitel 5

måndag den 27 augusti

Att vara tjej med manliga genitalier i en maskulin kropp gör allt svårare. Om den stora massan inte tidigare sett dig som vanskapt kommer den att göra det dagen du bestämmer dig för att leva fullt ut som kvinna.

Jag stänger ner sidan och faller skärmen. Det är måndag morgon och i går tog jag beslutet att gå till skolan som vanligt.

Med högburet huvud ska jag gå genom korridorerna. Det får inte hänga på vilka hormoner som produceras i hypofysen och vilka genitalier man är född med. Vad jag vill är att bryta tabut som dagens samhälle står handlingsförlamat inför. Ingen ska behöva må dåligt för att Gud varit obetänksam. Om syftet med mina genitalier var för att jag skulle bli en av dem som ska gå i bräschen för att vi ska få en mer tolerant och genusneutral värld måste jag vara stark nog att axla den bördan.

Jag reser mig och vrider på persiennstången. Det ser ut att bli lika varmt i dag som det varit hela helgen. Jag bestämmer mig för min mönstrade sarong.

Ur garderoben lyfter jag ut omlottkjolen och min vita blus. Jag tar på mig blusen och sveper sarongen om mig.

Med mobilen i handen lämnar jag mitt rum. Jag tänker på mamma. I dag är det hennes första dag på jobbet. Jag hoppas att hon kommer att trivas och att hon fått bra arbetskamrater.

I dag börjar jag nio. I vanliga fall får jag skjuts med pappa men han och mamma har redan åkt till jobbet. Men det gör inget. Att gå skingrar tankarna. Något jag behöver för att förbereda mig på vad som komma skall.

När jag ska lägga mobilen på diskbänken lyser det i displayen.

”Kim”, säger jag.

”God morgon, det är Moa.”

”Hej”, säger jag och kväver en gäspning.

”Hur är det med dig?” säger hon.

”Det är okej.”

”Vill du att vi går in tillsammans?”

”Det är snällt av dig, men jag måste göra det själv.”

Det blir tyst.

”Förlåt igen om jag var tjugig i fredags och besvärade dig med mina drömmar. Jag drack alldeles för mycket.”

”Det gör inget. Och så farligt var det inte”, säger jag. ”Jag drack själv en hel del.”

”Jo, jag vet. Det var ju jag som höll upp.”

”Men du tvingade inte mig att dricka”, säger jag för att lätta på hennes samvete.

Det blir tyst igen.

”Okej, då ses vi i skolan”, säger Moa.

”Ja”, säger jag och lägger min telefon på diskbänken.

Jag tänker på Moas ord i fredags. Att hennes dröm var att ha sex med en kvinna. När hon nu är nykter vill hon få det till att hon inte menade det. Men inget förvånar. Det sociala trycket är starkt.

Man kan fråga sig om inte ett samhälle mår bättre av om det finns personer som har avvikande åsikter och vågar gå emot strömmen? Jag hoppas i alla fall att jag är stark nog att inte böja mig för det sociala trycket.

Kapitel 6

Första lektionen gick bra och den värsta anspänningen har lagt sig. Klockan har blivit halv elva och jag, Moa och Astrid sitter tysta vid ett bord med vårt kaffe längst in i skolkafeterians ena hörn. Bland de andra borden är stämningen uppsluppen och sorlet blandas med slamret från glas och porslin.

Jag tittar mot entrén. Hela tiden strömmar det till folk. Det känns som om många av kafeterians besökare undviker att titta åt det hållet vi sitter.

”Jag är nog fortfarande bakis”, utbrister Astrid, delar sin punschpralin och räcker mig den ena biten.

Jag ler och skakar på huvudet.

”Förresten, var höll du hus i fredags?” säger Moa och tittar på Astrid. ”Jag kan inte minnas att jag såg dig en enda gång på festen mer än när du kom.”

”Det har jag sagt.”

”Att du somnade där uppe”, säger Moa och skrattar. ”Var det inte så att du blev full och hamnade i säng med Albin och sedan slocknade ni båda?”

Astrid ler.

”Du då, Kim?” säger hon och stoppar den andra biten av punschpralinen i munnen.

Jag tittar på Astrid, sedan på Moa.

”Jag och Moa satt i soffan mer eller mindre hela kvällen.”

”Jag hörde att Jacob jagade dig hela kvällen.”

”Jagade och jagade är väl att ta i”, säger jag. ”Vi dansade en hel del. Mer var det inte.”

Astrid skrattar.

”En sådan snygg kille som Jacob tackar inte ens killarna nej till.”

Jag tittar på henne, för att därefter möta Moas blick.

”Är det någon som ska ha mer kaffe?” säger Moa, och av hennes blick och byte av samtalsämne förstår jag att hon har berättat för Astrid.

”Vi hinner inte”, säger Astrid. ”Det är lektion om några minuter.”

Vi reser oss och jag tar muggarna och assietten och ställer på brickan.

”Låt det stå”, säger Astrid.

Jag tar brickan och går mot brickstället där fyra killar sitter vid ett bord, fullt upptagna med sina mobiler.

”Snabba dig, Kim”, småhojtar Moa.

Killarna tittar upp när jag ställer in brickan och jag kan känna hur de granskar mig uppifrån och ner. Under min tunna blus har jag min vita topp och sarongen är knuten runt midjan och når ända ner till knäna.

När jag vänder mig om för att gå mot Moa och Astrid tittar jag rakt fram för att undvika att möta killarnas blickar.

”Fint ansikte och kropp. Synd bara att underlivet innehåller dase och klase.”

Jag hör vad han säger men väljer att låtsas som om att jag inte hörde.

”Vad är ert problem?” säger Moa och går med bestämda steg mot killarnas bord.

Reflexmässigt greppar jag Moas arm.

”Strunt i dem”, säger jag.

”Vad är det nu?” säger Astrid och tittar undrande på mig och Moa.

”Fyra neandertalare vid ett bord”, säger Moa högt och knycklar ihop servetten som hon har i handen och kastar mot killarnas bord.

När servetten dimper ner i den ene killens glas reser han sig upp.

”Vad är ditt problem?”

”Ni”, säger Moa.

”Kom nu, lektionen börjar”, säger jag och tar Moas hand.

Killen skrattar och tittar på Moa.

”Jag förstår att du försvarar din vän. Det måste vara underbart att ha tillgång till allt i en och samma person.”

”Du är inget annat än en kuk”, utbrister Moa.

”Ja, sådana döljer sig lite överallt numera.”

Moa skakar på huvudet och vi lämnar kafeterian.

Kapitel 7

Dörren är låst till mitt rum och jag sitter på min säng i bara trosorna. Sista timmen, som var gymnastik, struntade jag i. Killarnas smädande i kafeterian och eftermiddagens alla frågor från Joakim och Astrid, om varför jag har fått för mig att jag är kvinna, blev till slut för mycket. Men jag är inte arg på dem. Kanske hade jag själv ställt liknande frågor.

Framför mig har jag den stora spegeln på hjul som jag köpte på Sopstationen innan de upphörde med sin verksamhet. I två månader hann jag ta del av denna plats när jag kände mig nere.

På Sopstationen salufördes det mesta, från kläder, skivor och DVD-filmer till porslin och möbler, och jag fick pratstunder med personal som var helt förskonad från förutfattade meningar. Det var där jag fann min röda klänning. Men jag fann också ett själslugn där. Vissa finner den i yogan, andra i meditationen, medan jag fick mitt välbefinnande bland dessa toleranta människor med intellektuell funktionsnedsättning.

Jag reser mig upp från sängen, betraktar mig själv i spegeln och kan inte förstå varför allt ska vila på de fysiska attributen. Att våra roller i livet fastställs i ögonblicket vi föds. Vi som är födda med penis är och förblir pojkar, de utan är och förblir flickor. Otaliga gånger har jag ställt mig frågan varför. Ändå vet jag att svaren aldrig kommer. I vårt normsystem gäller könsrollerna livet ut.

Jag är född med PAIS, partiellt androgenokänslighetssyndrom, som innebär nedsatt känslighet för könshormonet testosteron. Och så länge jag inte har minsta lilla tillstymmelse till bröst kommer majoriteten av dem jag möter aldrig någonsin att betrakta mig som kvinna oavsett om jag helt saknade testosteron.

Att vara intersexuell innebär att man föds med ett inre system eller yttre könsdelar som inte är enbart kvinnliga eller manliga. Jag är född med de manliga XY-kromosomerna och testiklar.

Jag tar ett steg fram mot spegeln. På skrivbordet ligger saxen. Jag vet inte hur många gånger jag haft i tankarna att det bara skulle ta några sekunder. Samtidigt vet jag att det inte kommer att förändra något. I dag är jag trygg och bekväm med att vara transsexuell och känner mig som kvinna fullt ut. Jag behöver inte och kommer aldrig att göra en könskorrigering. Annat var det förr. Då fanns tankarna där.

Vid återblickarna känner jag tårarna.

Jag sätter mig på sängen.

Pappa brukar säga att för en del är livet svårare än det är för andra. Kanske är jag en av dem som gör livet svårt eftersom jag ifrågasätter.

Den sociala kontrollen mellan oss människor är stark och avvikelserna från en norm sanktioneras på olika sätt beroende på hur pass viktig den är för samhällets stabilitet och fortlevnad. Men att tro att en person som inte vill leva utifrån det kön han eller hon fått sig tilldelat vid födseln skulle innebära en större samhällelig acceptans stämmer inte. Samhällets bristande försorg för oss som är födda med genitalier som vi inte känner oss bekväma med har alltid varit stor.

”Kim, det är mat.”

Jag reser mig, tar min morgonrock och sveper om mig.

Tidigare funderade jag aldrig över varför jag kände mig som en tjej. Det kom i samband med att jag blev tonåring. Åren dessförinnan var enkla. Man behövde inte skapa sig någon identitet genom att förhålla sig till något särskilt i sin omgivning. Ingen lade någon energi på vem man var, och hur man uttryckte sig, så länge man bara var snäll. Men över tid ändras det. De i ens närhet börjar ifrågasätta

och det tisslas och tasslas bakom ryggen på en och man får underliga blickar. Därefter kommer hånskratten och tillmälena.

Eftersom det är referensramen som gör oss till de individer vi är hade jag mina funderingar om att jag kanske formades till en tjej i en killkropp för att mamma alltid varit feminin och mjuk i sin läggning. I dag vet jag bättre. Även om jag skulle ha blivit uppfostrad av de största manliga förebilderna som världen skådat, och min mamma inte varit ett dugg moderlig, skulle det inte ha ändrat på vem jag är.

Jag kan känna en tår rinna ner för min kind. Att ständigt vara ensam med mina tankar tår på mig. Det är i dessa stunder jag intalar mig själv att jag kommit till denna värld av ett högre syfte. Att jag är här för att försöka underlätta för dem som Gud skojfriskt fört på avvägar. Samtidigt vet jag att jag inte klarar det själv. Vi måste hjälpa varandra för att göra slut på de fördomar som finns om oss med könsdysfori.

Kapitel 8

Mamma berättar om sin första dag på jobbet, att det kändes bra. Arbetskamraterna är trevliga. Dessutom är barnen lugna och väluppfostrade. I alla fall fick hon den uppfattningen.

Jag reser mig, tar min tallrik.

”Du kan väl försöka äta lite?” säger mamma.

”Ja”, säger pappa och tar min hand i steget för att omedelbart efter släppa den.

Jag har aldrig varit stor i maten och det är många år sedan mamma och pappa upphörde med sina övertalningsförsök att få mig att äta bättre. Under låg- och mellanstadiet hände det att fröken ringde hem och berättade om min bristande aptit. Till och med de tanigaste tjejerna i klassen hade synpunkter. De menade att jag åt som en mus. Under senare delen av lågstadiet och i hela mellanstadiet blev jag kallad Kimimus.

Kanske var det en slump att mina föräldrar gav mig namnet Kim. När jag blev tonåring berättade mamma att jag fick namnet för mina långa ögonfransar. Samtidigt minns jag mammas ord när jag gick i förskolan: Att de gav mig namnet för att pappas förebild var fotbollsspelaren Kim Källström och hennes egen Kim Cattrall från teveserien *Sex and the City*. Kanske kände mamma på sig redan när jag för första gången såg dagens ljus att jag längre fram i livet skulle bli en av dem som skulle ifrågasätta min könstillhörighet och därför valde hon ett könsneutralt namn till mig för att jag skulle slippa behöva göra ett namnbyte.

”Du kan väl berätta vad som hände i fredags?” säger mamma.

Jag sätter tallriken på diskbänken.

”Inget speciellt”, säger jag.

Mamma ger mig en vädjande blick och pappa ser på mig med sorgsna ögon. Pappa säger oftast inte så mycket. De senaste åren har jag tänkt att det kanske varit bättre om han varit mer pratsam.

”Ni behöver inte vara oroliga”, fortsätter jag, tar mitt glas och ställer på min tallrik.

Det ringer i pappas mobil.

”Ursäkta”, säger han och ger mamma och mig ett urskuldande leende.

Pappa lämnar köket och mamma ser på mig igen med bönfällande blick.

”Okej”, säger jag med en suck och sätter mig ner och lägger min hand på mammas. ”Jag är festens medelpunkt när Jacob plötsligt reser sig upp och ramlar över bordet.”

”Herregud! Var han så berusad?”

”Ja”, säger jag. ”Bredvid Jacob sitter Joakim och när jag böjer mig framåt för att hjälpa Jacob upp känner jag en hand i skrevet.”

Mamma sätter handen för munnen som hon alltid gör när hon blir förfärad.

”Var inte Joakims föräldrar hemma?”

”Jacobs”, rättar jag. ”De var bortresta. Men det skulle nog inte ha hindrat Joakim från att ta mig i skrevet.”

”Inget blev väl förstört?”

”Nej, i alla fall inte i mitt underliv”, säger jag.

”Kim!” säger mamma.

Jag reser mig upp.

”En hel del hamnade på golvet”, säger jag och står kvar vid bordet.

”Men herregud!”

”Inget av värde”, framför jag. ”Det var mest skräp och några krukor.”

”Stod det krukor på bordet?”

”Nej. Bara glas och en cigarrlåda.”

”En cigarrlåda”, upprepar mamma. ”Menar du en humidor?”

”Ja.”

”Den gick väl inte sönder?”

”Nej. Inget gick sönder som stod på bordet.”

”Ja, men gud”, säger mamma och himlar med ögonen. ”Tänk om han ramlat över glaset? Han kunde ha skurit sig illa.”

Jag ger mamma en blick för att visa att jag är fullt medveten om att det kunde ha slutat illa.

”Så ni välte ner krukor från fönsterbänkarna också?”

”Jag hade ingen del i det”, säger jag. ”I stället plockade jag upp dem.”

Mamma lägger sin hand på min.

”Du är duktig, Kim. Alltid lika lugn och behärskad.”

Jag tvingar fram ett leende.

”När åker ni?” säger jag.

”Så fort pappa pratat färdigt”, säger mamma och kastar en blick ut mot hallen för att därefter ta min hand. ”Du kan väl följa med?”

”Vilken ska ni se?”

”Din pappa vill se *Ocean's 8*, men du vet vad jag tycker om sådana filmer”, säger mamma tillgjort och släpper min hand. ”Det blir säkert *Mamma Mia! Here We Go Again*.”

Så länge jag kan minnas har mamma och jag tyckt om samma filmer. Det är först under de senaste två åren jag har börjat förstå att det är djuplodande berättelser jag i huvudsak föredrar. Bara dagarna innan vi flyttade ner satt mamma och jag i soffan bland alla flyttkartongerna och såg *Borta med vinden* och dagen efter hände något. Eftersom jag inte såg fram emot flytten kunde jag först inte förstå varför en sådan lyckokänsla hade fyllt mig. Två dagar senare läste jag om katharsis: Genom att uppleva något gripande kan själen renas från sorg och oro. Och även om det inte var någon personlig upplevelse för mig slog berättelsen an en sträng i mig och något väcktes inombords. I dag har jag tittat på många av de filmer som räknas som de mest tankeväckande dramerna någonsin och jag har gråtit mig igenom dem och dagen efter har denna underbara känsla infunnit sig på nytt.

Kapitel 9

Mamma och pappa har gett sig iväg. De skulle gå på 7–9-föreställningen. Själv står jag framför spegeln på mitt rum igen. Denna gång är jag naken.

Jag lägger min handflata under pungen, viker in penis och pung mellan låren och pressar ihop knäna. Själv tycker jag inte att min kropp blir mer behagfull. Jag gillar min penis och tycker att den är fin ihop med mina smala höfter och min platta mage.

Stödföreningen INIS, Intersexuella i Sverige, uppskattar att det finns 6 000 personer i Sverige som har ett tvåkönat tillstånd. Det finns ungefär lika många kvinnor med manligt könsorgan som det finns män med kvinnligt könsorgan. Något som vittnar om att vi alla oavsett ålder har manligt och kvinnligt inom oss.

Jag särrar på benen och låter penis och pung dingla fritt. Jag vet inte varför vi människor är så fixerade vid könsorganet. Jag hade förstått det bättre om man är i stadiet där man bestämt sig för att skaffa barn eftersom den traditionella fortplantningen man-kvinna fortfarande får betraktas som den smidigaste. Men även tiden innan bildandet av familj finns i ens tankar är det som om allt hänger på vilka könsdelar ens partner blivit född med.

Astrid frågade mig om jag såg mig själv som icke-binär. Jag svarade henne att jag inte är intergender utan i varje cell kvinna, vilket både hon och Joakim hade svårt att förstå. Jag fick också frågan om jag var bög.

För mig har könet aldrig varit det avgörande. Jag har alltid tyckt lika mycket om killar som tjejer. Både Astrid och Moa är vackra men ingen av dem har den personlighet som jag dras till. Lika lite som Snygg-Jacob. Vilken personlighet jag sedan faller för har jag ingen aning om. Det enda jag vet är att

när man är förälskad sker en rad kemiska processer i kroppen. Att det är dopamin och fenyletylamin som får njutningskänslorna att strömma till.

Det ringer på dörren.

Jag tittar på väggklockan, kvart över sex. Antingen har mamma och pappa glömt något eller så är det Moa.

Jag tar morgonrocken och mina trosor som jag lagt på byrån. Jag vrider på min rumsnyckel, öppnar dörren och sveper morgonrocken om mig samtidigt som jag lyckas få på mig trosorna i steget utan att stå på huvudet.

Det saknas tittöga så jag lägger örat mot dörren. Jag förstår att det inte är mamma och pappa. Att båda skulle ha glömt dörrnycklarna är mindre troligt. Jag bestämmer mig för att inte öppna.

När jag är tillbaka på mitt rum ringer det på dörren igen.

Jag tar morgonrockens skärp, knyter det runt midjan och går på nytt ut i hallen.

Jag öppnar ytterdörren. En mörk kille i tjugofemårsåldern.

”Hejsan!”

”Hej”, säger jag och känner att skärpet är på väg att lossna.

”Välkomna”, säger han och sträcker fram handen. ”Jag heter Max och är en av era grannar och bor på fjärde våningen.”

Jag tittar på hans hand och hinner precis lägga min hand över morgonrocken innan den glider isär.

”Kanske kom jag olämpligt?” säger han med ett leende och böjer sig ner och tar upp skärpet.

”Det är ingen fara”, säger jag och tar hans hand. ”Kim.”

”Hej, Kim”, säger han och räcker mig skärpet.

”Hej”, säger jag igen, tar skärpet och tittar på honom i en undran om det är något mer han vill.

”Jag ville bara presentera mig och önska dig och dina föräldrar välkomna.”

”Tack, det var snällt”, säger jag. ”Om du ursäktar mig så måste jag fortsätta med mina studier. Jag har prov i morgon.”

”Oj, förlåt”, säger han och för ihop sina handflator framför sitt bröst. ”Då säger jag namasté och lycka till i morgon.”

”Tack”, säger jag och stänger dörren.

Jag står kvar i hallen. Lyssnar om han går upp. Men det är helt tyst. Det är bland annat sådant här jag har svårt för. När de väl bemöter mig med värme och välvilja blir jag misstänksam och faller ut taggarna.

Kapitel 10

tisdag den 28 augusti

Jag sitter på bussen på väg hem från skolan. Skoldagen har gått bra, likaså gjorde provet. Vad som farit i Jacob vet jag inte. Hela dagen har han jagat mig och frågat om jag kan komma hem till honom efter skolan. Vad han vill vet jag inte. Det känns i alla fall som om han har goda avsikter så jag har bestämt mig för att bara gå upp om och lämna min väska, ta en smörgås och sedan bege mig iväg hem till honom.

Jag stänger av Lionel Richies *Stuck on You*, tar av mig hörlurarna och lägger dem i väskan. På fredag ska vi prata om August Strindberg. Vår lärare har sagt att Strindberg var en trilsk person. Att han hade invändningar mot allt och alla. Inte minst mot religioner. Vilket av Strindbergs verk jag ska läsa måste jag bestämma mig för i dag.

Jag tar min väska och kliver av bussen.

Jag genar över Pildammsvägen.

I dag var jag, Astrid och Moa på McDonald's och åt på lunchen. Vi behövde komma från skolan efter den massiva anspänningen som inte riktigt ville släppa, trots att historieprovet var avklarat. Inne på McDonald's mötte Astrid sin expojkvän och jag tyckte mig se min granne Max sitta tillsammans med en kvinna, betydligt äldre än han själv, hållande hennes hand, och hon såg ledsen ut.

Jag nickar när jag ser vår granne i huset mittöver, en gråhårig dam med en Shih Tzu. Tanten är alltid lika glad, och hon tycker om att prata. Men jag har inte tid i dag så jag tar upp min mobil och smiter in mellan husen.

När jag är framme vid vår trappa och öppnar porten håller jag på att krocka med pappa som är på väg ut.

”Är du redan hemma?” utbrister jag.

”Ja, jag gick en timme tidigare. Tänkte att jag skulle åka till Pildammarna och springa en runda. Självt då... Gick provet bra?”

”Ja.”

”Och allt annat också?”

”Ja”, säger jag och förstår att pappa menar om jag i dag undsluppit trakasserier.

”Bra”, säger pappa och stryker med handen över min kind.

En sekundlång tystnad.

”Jag tänkte att jag skulle åka hem till Jacob.”

”Jacob?”

”Ja, han som hade festen.”

”Okej. När åker du?”

”Jag tänkte bara gå upp om och ta en smörgås, sedan tar jag bussen.”

”Men spring upp snabbt och fixa en smörgås så kör jag dig.”

”Nej, pappa, jag tar bussen.”

”Sluta nu, jag kör dig.”

”Då åker vi direkt”, säger jag.

”Men ska du inte gå upp om och ta något innan vi kör?”

”Jag klarar mig. Jacob kan säkert göra en smörgås till mig.”

Pappa tar min väska och vi går mot bilen.

”Hur känns det nu i den nya skolan?”

”Det är bara andra veckan, pappa.”

Jag vet att pappa är orolig för mig. Jag tror inte mamma är fullt lika orolig även om hon utåt sett verkar vara det.

Pappa lägger armen om mig.

”Du ska se att allt kommer att gå bra.”

Jag tvingar fram ett leende. Hoppas att han har rätt.

Kapitel 11

Pappa har precis släppt av mig utanför Jacobs hus. Jag är aningen tidig och det kurrar i magen. Kanske skulle jag ha gått upp ändå och gjort mig en smörgås och samtidigt bytt till jeans? Jag vet att jag lade ner ett äpple i min väska i morse men jag lämnade kvar väskan i bilen.

Jag bestämmer mig för att gå in.

Ett smidesstaket omgärdar tomten och gången upp till ytterdörren är välkrattad. Att Jacobs föräldrar har det gott ställt är en iakttagelse som säkert ingen skulle ha invänt mot. På väggarna hängde oljemålningar med guldförgyllda ramar och i ett av rummen stod en Steinwayflygel och fyra Chesterfieldfåtöljer. Och cigarrlådan, en humidor, är inget man finner i låg- och medelinkomsttagares hem.

När jag tar tag i dörrklappen öppnas dörren.

”Hej”, säger jag aningen överraskat och släpper klappen.

”Hejsan”, säger en elegant kvinna i fyrtioårsåldern som jag förstår är Jacobs mamma, inte minst från fotografierna i fredags som stod i bokhyllan i vardagsrummet. ”Är det Kim?”

”Ja”, säger jag.

”Jag skrämde dig väl inte?”

”Nej då. Jag blev mest överraskad.”

Hon lägger en hand på min arm.

”Jacob är där uppe så gå du bara upp. Jag har lite brådis så vi får hälsa bättre nästa gång.”

”Okej”, säger jag.

Jag står kvar och ser efter henne när hon med bestämda steg går ut mot gatan. När hon når grinden vänder hon sig om och vinkar glatt. Jag vinkar tillbaka och hon rundar grinden för att sekunderna efter försvinna ur bild.

Jag går in och stänger dörren.

Stående i hallen kastar jag en blick i den stora spegeln. Till mina vita sneakers har jag min blommiga klänning och en tunn kofta. Det är varmt ute och minst lika varmt inne. Ändå bestämmer jag mig för att behålla koftan på.

Jag tar av mig skorna och plockar upp busskortet ur koftfickan.

Samtidigt som jag går upp för trappan tar jag gummisnodden som är lindad runt busskortet och sätter upp håret.

Villan är gigantisk och i den stora förhallen på andra våningen finns flera dörrar. Jag minns att Jacob berättade att han hade syskon men inte hur många. Inte heller minns jag vilket rum som var hans. Plötsligt hör jag skratt. Ett skratt som jag känner igen från i fredags.

Jag går mot dörren längst bort. När jag ska knacka på nämns mitt namn och jag stannar upp med handen i luften.

”Hon är här om tjugo minuter. Morsan har precis åkt iväg och farsan och lillbrorsorna är på bio så jag har hela kåken för mig själv.”

Sekunder går och ytterligare ett skratt.

”Det är sant. Att springa runt och vicka på röven på samma gång som hon har en stor balle dinglande mellan benen är bara gross. Du kan tro att hermafroditen ska få vad hon tål. Och det utan regnrock.”

Jag står kvar fastän jag vet att dörren kan öppnas vilken sekund som helst. Varför jag står kvar vet jag inte. Kanske är det för att det är sådant här jag måste ta mig igenom. Ett av de där bergen som jag måste ta mig upp för.

”Hon, eller rättare sagt han, är snygg och djävulsk kvinnlig... ja, en niopoängare. Men tyvärr med dase.”

Jag känner att det räcker och beslutar mig för att gå. Konstigt nog kurrar inte magen längre.

Kapitel 12

I över en halvtimme har jag vandrat runt här nere. Jag vet inte varför jag inte går upp. Kanske är det för att pappa snart är hemma och kommer att undra varför jag redan är tillbaka.

Jag går förbi Allans Korv.

Att tynga mamma och pappa med mer tråkigheter vill jag inte. Den jag är, den jag blivit, ödelägger naturligtvis en del av mina föräldrars liv också. Att de hela tiden ska behöva förklara för bekanta och arbetskamrater. Men också att de ska gå runt med en ständig oro. Att personer som hyser avsky för sådana som jag ska utsätta mig för trakasserier, övergrepp och våld. Inte minst om jag avböjt deras inviter när de minuterna innan försökt lägga an på mig eftersom de varit övertygade om att jag var en helt vanlig tjej. Och även om Jacob redan vet så var hans avsikt med allt tjat under skoltid i dag kanske detsamma? Skulle jag då nobba honom skulle han börja sprida en massa rykten om mig, och min tid här skulle bli ännu tuffare än den redan är.

Jag förstår att Jacob har försökt ringa mig, säkert sms:at och mejlat också, därför stängde jag av mobilen. Vad jag ska säga till honom i skolan i morgon vet jag inte. Naturligtvis kommer hans mamma att berätta att hon sprungit ihop med mig i dörren och bett mig att gå upp. Kanske kan jag säga att jag fick ett brådskande samtal och var tvungen att bege mig hem genast? Men Jacob verkar vara en begåvad kille. Att han skulle tro på en sådan berättelse, att jag inte skulle meddela min ankomst och sorti när jag var inne i hans hem några enstaka meter ifrån honom, är mindre troligt.

Jag bestämmer mig för att gå in mellan gårdarna när signalen från ett bilhorn ljuder. Jag vänder mig om.

”Pappa!” utbrister jag.

”Är inte du hos Jacob?” säger pappa med rutan nere.

”Nej, jag fick ont i magen och bestämde mig för att åka hem”, säger jag och går mot bilen.

Pappa tittar undrande på mig.

”Men du gick ju åt andra hållet?”

”Jag behövde lite luft innan jag gick upp”, säger jag. ”Du själv då?”

”Jag tänkte ta en korv”, pappa knäpper upp bilbältet. ”En sekund, Kim... Jag ska bara parkera.”

Pappa kör upp rutan.

Han kliver ur.

”Då klarar du inte en korv?”

”Nej tack”, säger jag.

”En Ramlösa då?”

Jag tvingar fram ett leende.

”Jag går upp”, säger jag.

Pappa sträcker ut sin hand.

”Det har väl inte hänt något?”

”Nej”, säger jag och tar hans hand. ”Jag måste upp och låna en bok och läsa en hel del sidor i kväll, och jag vet inte var mitt lånekort är.”

”Okej, säg till mamma att jag stannade till för en korv. Och hittar du inte ditt kort så ligger mitt i natteduksbordslådan. Om nu mamma inte tagit det. Hon pratade om att låna en ljudbok.”

”Glöm inte att ta upp min väska.”

När jag går tänker jag på pappas ord för sex år sedan. Dagen jag kom ner i köket klädd i en topp och ett par tights: ”För en del är livet svårare än det är för andra”. Mer rätt än så kunde pappa inte haft. Säkert hade allt varit enklare om jag förskjutit kvinnan i mig och tagit mig hem till Jacob som en av många kill- och gymnasiekompisar till honom. Men att vara svårbegriplig är inget man väljer. Du är den du är, någon annan kan du inte vara. De själsanlagen du blivit tilldelad är de finaste gåvorna du fått och kommer att följa dig genom livet. Det enda du behöver göra är att vara ärlig mot dem. Är du det kommer de aldrig att svika dig.

Kapitel 13

fredag den 31 augusti

I onsdags stannade jag hemma och i går var jag tillbaka i skolan. Jag fick pratat med Jacob. Och med tanke på hans, för ovanlighetens skull, försynta uppträdande förstår jag att han har på känn att jag stod utanför hans dörr. Han frågade inte heller om vi skulle göra ett nytt försök att träffas. Skulle han ha gjort det hade jag sagt ja. Jag är inte arg på honom. Det enda jag vill är att visa honom att det finns många som jag. Om det sedan är med humor som vi blivit utvalda får vi aldrig veta. Det gör heller inget eftersom vi förr eller senare kommer att bli enade och då kan ingenting få oss att må dåligt längre.

I dag har jag lärt mig en hel del om August Strindberg. Sedan tidigare visste jag att han svingade mot allt och alla, var gift tre gånger, och en pionjär inom det svenska språket. Däremot visste jag inte att han målade. Att hans mest berömda målning, *Inferno*, såldes härom året för en massa miljoner. Boken jag tog mig igenom blev *Hemsöborna*, om Johannes Edvard Carlsson som blir dräng på en gård som ligger på Hemsö.

Klockan har blivit fem och jag funderar fortfarande på om jag ska stanna hemma. Mamma och pappa tyckte att *Mamma Mia! Here We Go Again* var sevärd. Kanske ska jag ringa Moa och fråga henne om hon har lust att gå?

Jag ler för mig själv. Moa är den i klassen, tillsammans med Astrid, som jag känner mig någorlunda bekväm med. Båda struntar i vilka könsdelar jag är född med.

Att jag är född med manliga genitalier kom som en chock för Astrid. Hon berättade att hon också var osäker på sin identitet i lågstadiet och ibland tog på sig pojkkläder efter att ha sett *Boys Don't Cry* med Hilary Swank som Brandon Teena, en ung könsöverskridande person som är född med kvinnliga könsdelar. Ändå fick jag känslan av att Astrid bara ville få mig att må bättre.

I två månader har vi bott här. Då och då tänker jag på mina gamla klasskamrater från Kungsholmens Västra Gymnasium. Under de första veckorna hörde Ester och Elin av sig varje dag men nu har det gått två veckor utan minsta lilla tecken från dem. Jag har sänt flera meddelanden men de har säkert bestämt sig för att avsluta kontakten med mig. Jag får nöja mig med att följa dem på sociala medier.

Det händer också att jag tänker på min tid från högstadiet. De få vänner jag hade där hör jag aldrig av. Å andra sidan är det ingen av dem jag saknar. Hela högstadiet var ett enda långt gatlopp. Ett gatlopp som jag var nära att misslyckas med att ta mig igenom.

I tankarna flyttas jag tillbaka till sjunde klass. Terminen har precis börjat. Det är sommar och jag har tagit mod till mig och klätt mig i en knälång klänning. Jag sitter tillsammans med de andra tjejerna i matsalen och vi har så kul, det är torra skämt och ordvitsar – humor jag gillar. Eftersom jag aldrig har varit stor i maten är jag först färdig vid vårt bord.

Trots att det gått fem år minns jag det som om det vore i går. Ögonblicket när jag reser mig upp, tar min tallrik och går ut i gången. Plötsligt hör jag ett sus genom den fullsatta matsalen som följs av öronbedövande skratt. Det är då jag vänder mig om och ser gymnastikläraren komma springande med en kofta i handen.

Jag skakar på huvudet vid återblickarna. När jag satt där, fullt upptagen med min lunch, hade killen bakom mig vid andra bordet klippt en stor reva i rygglutet på min klänning. När jag reser mig upp blottar jag hela min rumpa och mina trosor. Som tur var hann läraren knyta koftan runt min midja. Än i dag tackar jag högre makter för att jag inte tog på mig mina svarta stringtrosor som jag först bestämt mig för. Detta är en av många händelser som jag aldrig har berättat för mamma och pappa.

Jag öppnar dörren och går ut i köket där mamma sitter med sitt kaffe.

”Jag tror att jag går på bio”, säger jag. ”Kan du köra mig?”

Mamma ställer ner muggen.

”Klart jag kan. Ska du gå ensam?”

”Jag hade tänkt det. Jag har ju inte så många att fråga.”

”Det kommer, Kim”, säger mamma och tar min hand. ”Jag kan se filmen en gång till. Eller du har planer på att se något annat än *Mamma Mia*?”

”Jag tänkte gå och se *Ocean's 8*.”

Mamma tittar på mig.

”Du skojar med mig?”

”Ja, det gör jag väl”, säger jag.

”Jag följer gärna med och ser *Mamma Mia* en gång till”, säger mamma.

”Ingen fara. Jag ska höra med Moa om hon vill följa med.”

”Okej. Men har hon andra planer så går du och jag”, säger mamma och kramar min hand.

Kapitel 14

Klockan närmar sig elva och det är tyst utifrån vardagsrummet så när som på Bart Simpsons röst. Säkert har mamma och pappa somnat i soffan. Det gör de alltid på fredagar. Pappa brukar säga att det är en del av vuxenlivet.

Moa hade inte orken att gå på bio så jag beslöt mig för att stanna hemma. Men det är okej. Ensamheten har lärt mig mycket. Inte minst om de roller vi får oss tillskrivna. Men också att vi är allt för snabba att fälla våra omdömen om människor vi möter för första gången. Det vi ser och hör gör att våra föreställningar många gånger blir schablonartade. I dag förstår jag att vi gör dessa rationaliseringar för att känna oss tryggare i kontakten med andra människor. Men jag förstår också hur omgivningen ser på mig. Vid första anblicken är jag en snygg tjej med långa ben. Sedan går det fort. Från att ha blivit behandlad som en prinsessa är jag ett freak i kvinnokläder. Att jag är en ung kvinna som blivit född med ett manligt könsorgan verkar ingen förstå. Egentligen är det inte konstigare än att som kille aldrig få någon skäggväxt, eller att som tjej vara född utan livmoder.

Mitt rum är snarlikt mitt förra i storlek och form men numera har jag bara en bild på väggen. Jag gillar enkelheten. Det är så jag vill att världen ska se mig.

Jag tittar på bilden, på affischen. Pappa är fortfarande lika tokig i fotboll som han var dagen jag kom till världen. Kanske det är därför jag satt upp just den bilden? För att göra pappa glad. Han säger att han behöver fotbollen. Att den får honom att stressa av. Han menar att jag också skulle behöva något. Jag har sagt att jag har mina Netflix-serier.

Jag sätter mig upp i sängen.

Reser mig och går fram till bilden.

Det är inte bara färgen på motivet som börjar blekna. På något vis har vi fått för oss att fysiskt attraktiva människor alltid är behjärtansvärda och goda. Vi känner större förtroende för dem – vilket inte minst kan ses i reklam- och försäljningssammanhang. Men i dag vet världen.

Med tummen trycker jag till ena häftstiftet. Jag har bestämt mig för att affischen får sitta kvar året ut.

Jag tar boken från skrivbordet, *She's Not the Man I Married: My Life with a Transgender Husband*, av Helen Boyd. Vad jag benämns i folkmun har jag ingen aning om. Jag går i kvinnokläder och känner att jag är född i fel kropp, men vill inte byta kön. Kanske skulle förståsigpåarna säga att jag är en blandning av transvestit och transsexuell?

Jag lägger boken på nattduksbordet bredvid teoriboken som pappa köpt. Nästa månad ska pappa till körskolan och börja kursen och få ett handledartillstånd för att kunna övningsköra med mig. Jag har sagt att jag vill vänta. Pappa menar att om jag inte tar mitt körkort nu blir det aldrig av.

”Älsklings”, säger mamma och knackar på min dörr. ”Vi går och lägger oss nu.”

”Okej”, säger jag.

”Och ha fönstret stängt i natt. Det ska blåsa upp.”

Allt oftare tänker jag på vad jag ska läsa efter gymnasiet. Visserligen har jag ett år kvar på naturvetenskapsprogrammet. Pappa och mamma tycker att jag skulle passa som lärare.

Att vara arton och redan behöva tänka på vuxenlivet känns stressande. Att om bara några år har jag egen lägenhet. Det känns som om det inte var allt för länge sedan jag satt i sandlådan med Agnes och försåg dockorna med badkläder.

Kapitel 15

Jag vaknar av ett smatter på fönsterblecket. Klarvaken sätter jag mig upp i sängen. Jag tänder lampan. Regnet piskar så hårt mot fönsterrutan att den bågnar. Jag hör hur sopkärl rullar iväg och cyklar ramlar omkull.

Jag tittar på väggklockan. Kvart över tre.

Jag tar min mobil: 01.44.

Jag lägger tillbaka mobilen på nattduksbordet, reser mig upp och går och stänger fönstret.

Regnet har trängt in så jag tar t-shirten som hänger över stolsryggen, drar den en gång över fönsterbrädan för att därefter trycka in den mellan fönsterbrädan och elementet.

Jag bestämmer mig för att hämta ett glas vatten och en frukt.

När jag greppar dörrhandtaget hör jag mammas och pappas röster inifrån sovrummet. De pratar ovanligt tyst så jag öppnar dörren försiktigt.

Jag tar ett steg ut i hallen, står kvar och lyssnar.

”Jag vet inte.”

Den vinande vinden, smattrandet på rutan och fönsterblecket, gör att jag har svårt för att höra vem av dem som pratar. Men det lät som pappa.

”Ja, men älskade du”, säger mamma. ”Det är inget som försvinner bara för att du tvingar honom att börja övningsköra.”

Jag blir aningen förvånad eftersom mamma inte kallat mig vid det pronomenet sedan jag gick i sjuan.

”Kim är och förblir en ung kvinna i en killkropp”, tillägger mamma.

Pappa säger något som jag inte kan höra. Men jag vågar inte gå längre ut i hallen eftersom deras dörr står på glänt.

”Älskade, Stefan”, säger mamma. ”Det spelar ingen roll vad du gör och hur länge vi väntar för det kommer inte att hända. Kim är och förblir en ung dam. Det är något vi bara måste acceptera. Gör vi inte det kommer vi att må ännu sämre än vad vi redan gör.”

Pappa svarar inte.

”Var i stället glad att Kim inte har i tankarna att göra en könskorrigering”, fortsätter mamma knappt hörbart.

”Kanske är det vad jag är orolig för”, säger pappa.

”Du menar att hon ska ändra sig?”

Pappa blir tyst igen.

”Det vi har att välja mellan är Kim som ung kvinna”, tillägger mamma och sänker sin röst igen.
”Eller en Kim som inte finns mer.”

Det blir tyst. Det enda som hörs är vinandet och regnet.

”Vi är de enda som Kim kan förlita sig på, och som föräldrar är det vår uppgift att göra allt som står i vår makt för att hon ska må bra och inte få några funderingar på det som många i hennes situation har”, fortsätter mamma. ”Skulle något hända henne kommer min värld att rasa samman.”

Pappa är fortfarande tyst så jag tar ett steg in, ett ljudlöst sådant.

Inne på mitt rum lägger jag handen lätt på dörrhandtaget för att stänga men slinter och handtaget far tillbaka med en smäll.

”Är det du, Kim?” säger mamma.

Jag står helt stilla.

”Kim?” säger mamma igen, men nu med aningen lägre ton.

Det blir tyst igen.

Sekunder går.

”Gå upp och se om hon är vaken”, hör jag mamma viska.

Tyst stänger jag dörren.

Jag lägger mig i sängen.

Kapitel 16

lördag den 1 september

Jag vaknar av en skarp signal på dörren. Kisar, ute är det strålande sol. Jag tar min mobil från nattduksbordet. Klockan är kvart över tio och det är förmiddag. När den andra signalen ljuder förstår jag att mamma och pappa redan åkt iväg för att handla. Eftersom jag får känslan av att det är killen där uppe, Max, bestämmer jag mig för att inte öppna.

Det ringer i min mobil.

Jag ser att det är Moa.

”Ja”, säger jag.

”Kan du öppna, jag står utanför?”

”Utanför var?” säger jag och sätter mig tvärt upp i sängen.

”Din dörr.”

En sekundlång tystnad.

”Okej”, säger jag och ställer mig upp. ”Ge mig en halv minut. Jag har precis vaknat.”

Jag lägger mobilen på nattduksbordet, tar min morgonrock och sveper om mig.

På väg mot dörren drar jag åt skärpet.

Jag öppnar.

”Förlåt om jag väckte dig.”

”Ingen fara”, säger jag.

Moa räcker mig konditoripåsen.

”Jag tänkte att jag får bjuda hem mig själv eftersom jag ännu inte fått se hur du bor.”

Jag för upp dörren ytterligare fastän jag inget annat vill än att säga att jag föredrar att vakna upp i min egen takt och äta min frukost ensam.

”Kaffe eller te?”

”Kaffe”, säger Moa och går in.

Hon ställer ner sin ryggsäck.

”Är inte dina föräldrar hemma?”

”De är och handlar.”

”Vad har du för planer i dag?” säger hon och skiner upp.

”Plugga”, säger jag.

”Inte hela dagen väl?”

”Du vet att jag föredrar att vara hemma.”

”Men herregud, Kim... Du kan inte bara sitta hemma. Du kan väl hänga med och simma?”

Jag tar hennes Ralph Lauren-ryggsäck och lägger den på hallpallen.

”Det finns en mysig kafeteria där”, fortsätter hon och tar min hand och skakar den lätt för att entusiasmera mig. ”Alltid snygga killar.”

Jag ler.

”Tänker du bara på killar?”

”Nej, inte enbart”, säger hon och snörar av sig skorna.

”Jag tror att vi bara har ost och marmelad”, säger jag. ”Men jag kan koka några ägg.”

”Det behövs inte”, säger hon och stryker med handen över klänningen. ”Ost och marmelad duger bra.”

Ute i köket knäpper jag på vattenkokaren och Moa sätter sig ner.

”Hur trivs ni här då?” säger hon och ser sig omkring.

”Om du menar i själva lägenheten så är den okej. Det mesta är på plats. Pappa ska bara sätta upp en kryddhylla”, säger jag och pekar på Ikeakartongen som står på golvet.

Jag öppnar köksskåpet och tar ut två muggar.

”Hur ofta går du och simmar?”

”Minst två gånger per vecka. Ibland tre.”

”Oj. Får man så fin kropp av simning?”

”Det vet jag inte. Jag har alltid simmat. Men jag har lumbar lordosis.”

”Vad?” säger jag.

Moa skrattar.

”Exaggerated lumbar curve.”

”Vad är det?” säger jag och ställer muggarna på bordet.

”En överdriven ländryggkurva”, säger hon och reser sig upp och vänder sig om och lägger sin hand på sin svank. ”Jag är född så.”

”Jag trodde att det var som du hade tränat.”

”Man kan inte ändra sin svank med hjälp av träning”, säger hon och sätter sig ner igen.

”Men mycket svank får rumpan att se större ut”, säger jag.

”Ja”, säger Moa utan att låta allt för entusiastisk.

Jag öppnar kylskåpet.

”Jag tycker det är fint med... Vad sade du nu det hette?”

Moa ler.

”Exaggerated lumbar curve.”

”Så var det, ja”, säger jag och för igen kylskåpsdörren med armbågen.

”Killarna tycker i alla fall att det är snyggt”, säger Moa.

”Nu har jag inte sett dig i baddräkt men jag kan tänka mig att det framhäver dina kurvor jättefint”, säger jag och ställer smöret, osten och marmeladen på bordet.

”Jag har visserligen för det mesta bikini”, säger Moa och reser sig upp igen, vänder ryggen mot mig och tar tag i klänningsfållen baktill och lyfter.

”Oj”, säger jag.

Moa släpper ner klänningen och sätter sig.

”Min förra kille sade att det såg ut som om ’arga snickaren’ hade hyvlat med ett stämjärn i ländryggen på mig.”

Jag skrattar.

”Det var en bra beskrivning.”

”Ja, han var själv snickare och menade att han om någon visste.”

”När separerade ni?”

”I våras.”

”Okej”, säger jag. ”Men då måste han ha varit äldre än du?”

”Han var tjugotvå.”

Jag kan se på Moa att ämnet är aningen känsligt och bestämmer mig för att inte fråga mer om exet.

Kapitel 17

Klockan har blivit halv tolv. Moa är fortfarande kvar men frukosten är avklarad och vi är tillbaka i köket efter att ha varit inne en vända på mitt rum och beundrat Cristiano Ronaldo. Vi har kommit in på ämnet transsexuella modeller. Ett ämne jag vurmar för.

Jag har alltid varit fascinerad av transsexuella modeller och artister. Självt var jag inte ens påtänkt, ja, inte mamma heller, när Bat-Galim Cohen den 2 februari 1969 födde sin son på Ichilov Hospital i Tel Aviv. Genast hon såg honom visste hon och bestämde sig för att ge honom namnet Yaron, ett hebreiskt namn som betyder ”han kommer att sjunga”. För Bat-Galim och Eliyahu blev den lille pojken med de stora bruna ögonen det sista barnet i den jemenitisk-judiska arbetarfamiljen och det tog inte lång tid förrän mamma och pappa märkte att Yaron inte var som de flesta andra barn. Energin och upptågen fanns där när han var tillsammans med de andra pojkarna som spelade fotboll och basket, men det var sång och uppträdande som fick lille Yaron att sprudla av glädje.

Trots att Bat-Galim och Eliyahu levde i armod gjorde mamman allt för att hennes son skulle förverkliga sin dröm. Varenda överbliven shekel gick till sånglektioner åt Yaron och det tog inte lång tid förrän han fick epitetet ”Sångfågel Fenix” av sin sångpedagog.

När Yaron fyllde tretton kom han öppet ut som transgender. Ändå var det långt tidigare som han såg sig själv som tjej. Åren gick och 1993 begav sig den tjugofyraårige Yaron iväg till London för att fullborda det som han sett fram emot sedan han för första gången sjöng tillsammans med flickorna i det lilla arbetarkvarteret. Könskorrigeringen blev lyckad; enligt myten träder en ny fågel Fenix fram ur askan när den tidigare bränt sig själv på bål till döds. Yaron bytte namn till Sharon och det som tidigare bara varit något ogripbart började nu utkristalliseras.

Sharon tog artistnamnet Dana International och karriären började ta fart. I Tel Aviv blev hon en välkänd artist på klubbarna. Men den lille pojken som blivit en ståtlig fågel Fenix nöjde sig inte, del två i planen skulle också förverkligas – och det som ingen trott på började nu framstå som självklart: Att vägen varit utstakad för den lille pojken med de stora bruna ögonen långt innan han tog sin första ton.

I den israeliska uttagningen till *Eurovision Song Contest* 1995 blev Dana International på allvar presenterad för resten av Israels befolkning när hon framförde sin *Layla-tov Europa*. Men trots att låten blev en hit knep Liora Simon första platsen och fick åka till Dublin och representera Israel. Men Dana gav inte upp. Med ännu mer kraft och energi återvände hon för att göra ett nytt försök. Vid denna tidpunkt hade hon slagit igenom på allvar och klassades som en av Israels största artister. Hon tog nu hjälp av Zvika Pik, en polsk-israelisk producent och låtskrivare med en lång karriär bakom sig. Låten han skrev var *Diva* och blev hans första i Eurovisionsammanhang. I samarbete med det israeliska tv-bolaget beslöt man att ingen uttagning skulle hållas detta år utan Dana skulle representera Israel i *Eurovision Song Contest* med *Diva*. Men Danas deltagande väckte anstöt bland många religiösa grupper i Israel, som nu manade till bojkott av tävlingen.

I Birmingham, där finalen skulle hållas, fick Dana alla blickar på sig och blev tidigt favorit till vinsten. När det sista landet hade avgett sina röster stod det klart att Dana, i sin klassiskt vackra kreation, vunnit.

Själv såg hon vinsten som ett steg mot en bättre värld där hon hoppades att människor nu skulle lära sig respektera varandras oliktankande och utseende. Och det sista kapitlet i sagan om den lille pojken med de stora bruna ögonen som blev flicka var inte på långa vägar färdigskrivet.

”Har ni inte pratat om det i skolan?” säger jag.

”Gjorde ni det?” säger Moa.

”Ja, första året i gymnasiet.”

”Var gick du?”

”Kungsholmens Västra Gymnasium”, säger jag, reser mig och tar assietterna och ställer på diskbänken. ”Hbtq är ett paraplybegrepp, ett samlingsnamn för homosexuella, bisexuella, transpersoner och queera uttryck och andra identiteter. Hur sedan ens sexuella läggning ska definieras bestäms utifrån en själv. När det kommer till transpersoner kan de ha olika könsidentiteter. En som definierar sig som transperson kan, oavsett vilket kön hen är född med, uppfatta sig som kvinna eller man, eller rentav som både man och kvinna. Ja, hen behöver inte ens identifiera sig som något av detta. Och transpersonerna kan liksom alla andra vara homosexuella, bisexuella eller heterosexuella.”

”Jag hör att du kan detta”, säger Moa. ”Menar du att en transperson kan vara heterosexuell?”

”Naturligtvis”, säger jag och undrar vad hon har för avsikt med alla frågor. ”Alla dessa modeller, Chamila, Isis King, Pejic, Charriez och Carolina Cossey är heterosexuella och födda med manligt könsorgan. När det kommer till queer har det flera olika betydelser. Det kan användas som en identitet och då stå för en önskan att slippa identifiera sig. Det kan också beskriva ett kritiskt förhållningssätt till normer och kan då både handla om kön och sexuell läggning. Transpersoner avviker helt enkelt från normen när det gäller hur man förhåller sig till den könsidentitet eller det genusuttryck som omgivningen förväntar sig. I detta transpersonsbegrepp inryms bland annat transvestiter, transsexuella och intergender.”

”Intergender?”

”Ja, intersexuell”, säger jag och tar muggarna från bordet. ”En intergenderperson känner sig varken som man eller kvinna utan upplever sig många gånger som både och, eller något helt annat.”

Moa tittar på mig.

”Är du en intergender person?”

”Nej. Jag känner mig som kvinna fullt ut.”

Jag sätter muggarna på diskbänken och vänder mig om.

”Däremot är jag transgender”, säger jag och lutar mig bak och sätter handflatorna på diskbänken.

”Vi identifierar oss med det kön som är motsatt vår kroppsliga. Inte att förväxla med transvestiter. Vilket många gör. Transvestiter trivs ju med sitt biologiska kön och har läggningen att emellanåt klä sig i plagg som är utmärkande för det motsatta könet. Och vi alla vet vad homosexualitet och bisexualitet är.”

Moa blir allvarlig.

”Jag är bisexuell”, säger hon.

”Och du är bekväm med det?”

”Ja”, säger hon. ”När jag var fyra år blev mamma kär i en kvinna så pappa och mamma skilde sig. Mamma har sagt att hon alltid vetat att hon var bisexuell men på 80-talet och i början av 90-talet var det betydligt mer tabubelagt än vad det är i dag, så under denna tid gjorde hon allt för att undertrycka det.”

”Hur gamla är dina föräldrar?”

”Mamma är femtioett och pappa femtiotre.”

Jag förstår att allt frågande om hbtq var för att Moa skulle kunna komma in på ämnet och berätta att hon var bisexuell. Om hon sedan ville göra det för att hon är intresserad av mig eller för att hon bara hade ett behov av att göra det vet jag inte.

Jag bestämmer mig för att följa med henne till badet.

Kapitel 18

Vi har precis klivit av bussen och är på väg in på Hylliebadet när jag ser pappa sitta där inne i kafeterian tillsammans med en kvinna.

Jag och Moa går in i karusellentrén.

”Kan du vänta en minut?” säger jag till Moa när vi kliver ut ur karusellentrén.

”Javisst”, säger hon aningen oförstående. ”Ska jag betala så länge?”

Jag svarar inte utan går mot pappa som sitter med ryggen vänd mot mig när kvinnan plötsligt reser sig upp och går iväg.

”Hej, pappa”, säger jag.

Han vänder sig om.

”Men hej, Kim.”

”Jag trodde att du var med mamma och handlade?” säger jag och kastar en blick mot kvinnan som nu är inne i karusellentrén och på väg ut.

”Mamma körde ensam”, säger han. ”Vad gör du här? Jag trodde att du satt hemma och studerade.”

”Hur kom du hit?” säger jag.

”Mamma släppte av mig eftersom jag skulle simma några vändor.”

”Men var har du badkläderna?”

”Hoppsan!”

”Hoppsan?” säger jag.

”Ja, jag glömde dem.”

”Glömde var?”

”På bänken där inne.”

Moa kommer fram. Hon räcker mig taggen och tittar undrande på mig.

”Det här är min pappa”, säger jag.

Moa sträcker fram sin hand.

”Moa.”

”Hej, Moa”, säger pappa och tar hennes hand.

”Vi går i samma klass”, säger jag.

”Där ser man, trevligt”, säger pappa och tittar på sin klocka. ”Din mamma ska vara här vilken minut som helst så jag får gå in och hämta väskan med badkläderna.”

Jag vet inte varför men det känns som om pappa inte talar sanning. Men att ljuga skulle vara tokigt eftersom det bara är att fråga mamma.

”Okej”, säger jag.

Pappa lägger sin hand på min axel.

”När är ni färdiga här?”

Jag tittar på Moa.

”Hur länge stannar vi?”

”Jag brukar simma femtonhundra.”

”Oj”, säger pappa och tittar på Moa, sedan på mig. ”Då är du inte hemma förrän tidigast om ett par timmar.”

Moa ler.

”Nej, så lång tid tar det inte. Jag avverkar femtonhundra på trettio minuter.”

Pappa ler mot Moa och vänder blicken mot mig.

”Då ses vi hemma, Kim.”

När pappa går mot receptionen försöker jag se om jag kan skymta kvinnan genom de stora fönstren.

”Vänta, pappa!”

Pappa vänder sig om och jag går fram.

”Vem är kvinnan du pratade med?”

”En av mina nya arbetskamrater.”

”Okej.”

Han ser undrande ut.

”Varför?”

”Inget. Jag fick bara känslan av att ni kommit hit tillsammans.”

”Nej då”, säger pappa och tar min hand. ”Gå nu in och simma så ses vi hemma.”

Kapitel 19

Jag sitter vid 50-metersbassängen i min vita badrock och tittar på Moa som avverkar sträcka efter sträcka i raskt tempo. Själv har jag inte varit i. I mitt huvud finns pappa och kvinnan. Men att pappa skulle hålla sig med älskarinna känns ganska osannolikt. Han är inte typen. Å andra sidan: Vem är typen?

Jag tänker på pappas och mammas ord i går natt. Att pappa är orolig för att jag ska göra en könskorrigering och att mamma kallade mig ”honom” och är bekymrad för att något ska hända mig. Men också att jag ska få funderingar på att ta mitt liv.

”Hur gick provet?”

Jag tittar upp. En lång mörk kille i badbyxor med blåsvarta ögon och blött hår. För några sekunder är tystnaden öronbedövande.

”Det är jag, din granne Max”, säger han.

”Oj, förlåt”, säger jag. ”Jag kände inte igen dig.”

Han skrattar.

”Det har jag full förståelse för”, säger han och gör en svepande gest med handen över sin blöta kropp. ”Vi ser inte likadana ut i kläder som vi gör halvnakna med blött hår.”

Jag småler och kastar en blick mot Moa.

”Är du ensam här?” säger han.

”Nej, jag är här med min klasskamrat.”

Han ser sig omkring. Jag pekar mot bassängen. Han tittar dit, för att sedan vända blicken tillbaka mot mig.

”Och provet gick bra?”

”Ja, det tror jag. Vi har inte fått svaren än.”

Tystnad uppstår igen.

”Förlåt min nyfikenhet men vad var det som fick dig och familjen att flytta till Skåne?”

”Jaså”, säger jag roat. ”Du hör att vi inte kommer härifrån?”

Han skrattar igen och jag kastar en blick mot Moa som simmat färdigt och håller med en hand i bassängkanten, samtidigt som hon med andra handen gör tummen upp till mig.

”Jag vet din hemlighet”, utbrister han.

Jag tittar oförstående på honom.

”Du vet min hemlighet?”

”Ja”, säger han och drar fingrarna genom sitt blöta hår.

”Nu är jag inte riktigt med”, säger jag.

Han skrattar igen.

”Du vet nog.”

Jag känner att jag inte vill prata mer med honom och vinkar till Moa att hon ska komma upp ur bassängen.

”Det var inget illa menat”, säger han. ”Jag tycker att det är fint.”

Jag ser på honom.

”Vad är det som är fint?”

Han tar ett steg fram. På nytt tittar jag mot Moa som nu är på väg upp ur bassängen.

”Att man vågar visa vad man tycker och vem man verkligen är”, säger han och lägger högra handen på sitt bröst.

”Jag vet faktiskt inte vad du pratar om”, säger jag.

”Det tror jag att du vet”, säger han och kastar en blick mot Moa som i oknäppt badrock och med skärpet i ena handen kommer emot oss med små kanande steg.

Jag svarar inte.

”Hej”, säger Moa och tittar undrande på min granne, sedan frågande på mig.

”Hej”, säger han och tittar som hastigast på Moa för att därefter vända blicken mot mig.

”Är det några problem?” säger Moa och växlar mellan att se på mig och på honom.

”Inte vad jag vet”, säger han. ”Jag och Kim har bara pratat lite.”

Det blir tyst och han tittar på sitt armbandsur.

”Jag ska lämna er ifred, tjejer”, fortsätter han och sträcker fram sin hand mot Moa, men hon tar den inte.

Han ser på mig för att därefter gå iväg.

”Vem var det?” säger Moa och tar min hand.

”Vår granne.”

”Okej”, säger Moa, fortfarande med ett aningen förvånat ansiktsuttryck.

”Jag vet inte vad det är men jag får obehagliga vibbar från honom”, framför jag skakigt och ställer mig upp och drar åt skärpet i min badrock. ”Jag såg honom på McDonald’s också efter att vi hade gjort historieprovet, men då såg han inte mig.”

”Men vad sade han till dig?”

”Han ställde en massa konstiga frågor. Att han visste min hemlighet.”

”Sade han det?”

”Ja.”

Moa blir tyst. Hon tar min hand igen.

”Tror du han vet?”

”Vad skulle det annars vara?” säger jag.

”Inte vet jag. Han var i alla fall snygg.”

”Tycker du?”

”Han är en kopia av Keanu Reeves.”

Jag skrattar.

”Är du klar med simningen?”

”Ja.”

”Då går vi”, säger jag.

Kapitel 20

Det har blivit lördag kväll och jag är hemma hos Moa. Mamma körde mig hit men hon och pappa skulle gå ut och äta så jag fick taxipengar till hemresan. I bilen berättade jag för mamma att jag träffade pappa på badet och frågade om hon hämtade upp honom. Det gjorde hon.

”Här”, säger Moa och räcker mig ett glas vin.

”Jag ville ju inte ha.”

”Ett glas kan du väl ta”, säger hon vädjande. ”Jag ska väl inte behöva sitta och dricka ensam?”

Jag tar glaset.

Moas föräldrar är inte hemma så vi sitter i vardagsrummet. Moa bor på Roskildevägen, vardagsrummet och balkongen vetter ut mot den grönskande Pildammsparken.

”Nu får du berätta din historia”, säger Moa och sätter sitt glas på bordet och sjunker ned i soffan.

Hon har ett par stentvättade och åtsmitande jeans och en smaragdgrön stickad pullover. Själv har jag en vit blus tillsammans med en svart pennkjol som jag tycker passar utmärkt till mina smala höfter och långa ben.

”Först vill jag säga att du har en fantastisk kropp... en lumbar lordosis”, säger jag och sätter ner mitt glas och drar upp mina ben i soffan.

Moa skrattar.

”Ja, nu har du sett min så när får jag se din?”

”Det lär du få på gympan”, säger jag.

”Det är sant. Men du var inte med på gymnastiken senast. Och jag vill helst se dig i underbyxor. Inte i en stor solkig t-shirt och shorts.”

”Jaså”, säger jag och sträcker mig efter glaset. ”Är det därför du bjuder på vin?”

Moa skrattar igen och tar sitt glas.

”Ja, du... tar du av dig efter ett glas vin så inte mig emot.”

Jag skrattar för att därefter bli en smula allvarlig.

”Du ville höra min berättelse”, säger jag och sätter ner mitt glas.

”Gärna.”

”För det första är jag oskuld.”

”Oj”, säger Moa och sätter ner sitt glas innan hon hunnit dricka av vinet. ”Men vad menas förresten med det?”

”Du menar i mitt fall?”

”Förlåt”, säger Moa och får en bekymmersrynka mellan sina mörka ögonbryn.

”Ingen fara”, säger jag. ”Det betyder exakt likadant som det gör för en kille som för en tjej och för sådana som jag. Jag har aldrig haft samlag.”

Moa sitter tyst.

”Som jag sagt till dig tidigare... I varje cell är jag kvinna och heterosexuell. Jag dras inte till tjejer. Men vi kan väl säga så här”, fortsätter jag. ”Om jag gjort det hade jag kastat mig över dig eftersom snyggare tjej får man leta efter. Din kropp, inte minst din rumpa, är sagolik. Din exaggerated lumbar curve makes me speechless.”

Moa brister ut i skratt.

”Första gången jag blev medveten och förstod att jag var en tjej i en killkropp var i förskolan”, fullföljer jag. ”När de andra pojkarna spelade fotboll satt jag och en tjej vid namn Agnes i sandlådan och lekte med dockor. Det gjorde vi dagarna igenom.”

Moa tar sitt glas och får ett fundersamt uttryck i ansiktet.

”Men räckte det?”

”Hur menar du?”

”Jag har ju också varit i en period där jag föredrog att leka med bilar och lego i stället för dockor. Alltså typiskt killgrejor.”

”Det var väl mest att det fick mig att inse”, säger jag och tar mitt glas och kugar det i mina händer. ”Även om jag hade lekt med bilar och spelat fotboll hade jag känt mig som en tjej.”

Moa tittar på mig med sina mörka tindrande ögon. Några sekunder går och tystnaden är talande. Jag förstår att Moa har fått känslor för mig.

”Efter de två åren i sandlådan med Agnes var jag helt säker”, fortsätter jag. ”Då var jag ändå bara fem år.”

Moa sätter ner sitt glas.

”Du kan sova här om du vill?”

”Tack”, säger jag. ”Men jag fick pengar av mamma till taxi. Och till Ingenjörsgatan är det inte mer än några kilometer så jag tar mig nog hem. Jag skulle kunna gå också. Eller kanske rentav låna en cykel av dig?”

”Du gör som du vill. Cykel kan du få låna”, säger Moa och blir allvarlig. ”Men kan du verkligen cykla i pennkjol och höga klackar?”

Jag skrattar.

”De orden har jag en svag aning om är mina”, säger jag, ställer ner mitt glas och sträcker på benen.

”Du menar från Jacobs fest?”

”Ja”, säger jag.

”Men jag hade inte pennkjol och så höga klackar.”

”Det är klart”, säger jag. ”Men du var rejält berusad och tunt klädd.”

Moa skrattar igen.

”Men vi vet ju inte hur många glas du kommer att dricka innan det är dags för dig att bege dig hemåt.”

”Vi får se om jag stannar”, säger jag. ”Och du... jag har väl bara missat en gympa? Första veckan hade vi ingen.”

Moa skrattar igen.

”Det är sant.”

Kapitel 21

Klockan har blivit kvart över elva när jag kliver ur taxin. Jag känner mig lätt berusad. Det blev tre glas vin hos Moa fastän jag lovat mig själv att inte dricka något. Men jag ångrar inget. Vi har haft så kul. Moa är en fin tjej. Hon blev inte heller närgången som jag först befarade.

Jag vinkar åt taxichauffören när han kör iväg. En äldre man som berättade att han fyllt sextiosju och var rädd för att gå i pension. Men också att hans hustru, som även hon uppnått pensionsåldern, var långrandig och tjugitig. Att han helt enkelt inte orkade vara hemma med henne under dagarna.

”Hallå där”, hör jag någon säga när jag låser upp porten.

Jag vänder mig om och ser att det är Max.

”Kan du hålla dörren medan jag låser cykeln?” säger han och sätter upp ett finger i luften som jag förstår är menat att det kommer att gå fort.

Med tanke på hans mindre trevliga beteende på badet vet jag inte om jag ska ge honom den servicen. Å andra sidan kan jag inte bara släppa porten mitt framför näsan på honom. Trots allt är det en granne och vi kommer att dras med varandra oavsett om jag vill eller ej.

”Tack”, säger han och kommer emot mig.

Han är klädd i kostym och jag tänker på Moas ord: en kopia av Keanu Reeves. Och banne mig har hon rätt. I sin mörka kostym är han slående lik karaktären John Wick.

”Vad fin du är”, säger han och lägger en hand på min kind och jag kan lukta att han druckit.

”Tack”, säger jag och tar bort hans hand.

Vi går in i trappan och jag släpper portdörren. Han stannar och tar tag om min handled.

”Var har du varit?”

”Hos Moa. Hon du träffade på badet.”

”Okej”, säger han och släpper min handled. ”Har ni haft kul?”

”Ja”, säger jag och hör nu att han är rejält berusad. ”Var har du själv varit?”

I ögonblicket som orden lämnar min mun ångrar jag att jag frågade eftersom jag har bestämt mig för att inte få honom att tro något.

En lägenhetsdörr öppnas och ut kommer en äldre man med en tax.

”God kväll, Arne”, säger Max högt och sätter sig på huk samtidigt som han stöttar sig mot väggen.

”Hej, Doris. Ska du ut på kvällspromenad med husse?”

Max klappar Doris och Arne tar ett steg mot mig och sträcker ut sin hand.

”Och du är?”

”Er nya granne”, säger jag och tar hans hand.

”Du får prata högre”, säger Max. ”Arne hör knappt.”

”Jag tror att jag har sett dig några gånger från fönstret.”

”Han ser lika dåligt som han hör”, säger Max rakt ut i luften. ”Han har säkert inte sett dig men vill inte inse att han hör och ser så illa som han gör.”

Arne släpper min hand och vänder sig om och tittar på Max som nu sitter på ändan bredbent på det kalla trappgolvet med Doris i knät.

”Har ni varit ute och dansat i kväll?”

Jag förstår att han tror att jag har varit ute med Max.

”Nej, jag har varit hemma hos en klasskamrat. Max träffade jag här i trappan.”

Med huvudet bortvänt från oss sätter Max upp pekfingret i luften.

”Utanför trappan, tack!”

Jag ler.

”Det stämmer. Utanför trappan.”

Arne ser på mig och sedan på Max, som fortfarande har ryggen mot oss.

”Du åker väl hem nu?” säger han och tar min hand igen och jag förstår att han inte hört vad jag sagt.

”Det hade jag tänkt”, säger jag och ger honom ett leende och bestämmer mig för att inte förklara närmare att jag bor här.

Arne tittar på nytt mot Max som nu är i färd med att resa sig upp med ena handen stödd mot väggen. Jag förstår att han vill säga något till mig som han gärna inte vill att Max ska höra.

”Ja, då säger jag god natt”, säger Arne och håller kvar min hand. ”Det var kul att träffas.”

”Detsamma”, säger jag.

”Fick jag ditt namn?”

”Förlåt, det glömde jag. Jag heter Kim.”

”Arne.”

”Du hjälper väl mig upp, Kim?” säger Max och lägger en arm om mig.

”Har du kunnat cykla hem så klarar du nog att ta hissen upp.”

Arne nickar mot mig och han och Doris lämnar trapphuset.

Kapitel 22

Klockan är några minuter i tolv på natten och jag sitter på sängen i bara trosorna. Mamma har precis ringt och frågat om jag klarar mig eftersom de har träffat ett par från Stockholm – gamla skolkamrater till pappa.

Jag följde inte med Max in utan åkte bara med honom upp i hissen och hjälpte honom att låsa upp ytterdörren. Och trots att han först inte ville släppa min hand gjorde han det till sist när jag röt ifrån.

För några minuter sedan sände jag ett meddelande till Moa där jag skrev om hon kunde gissa vem jag träffade utanför min port efter att taxin hade släppt av mig. Att personen påminner om en känd skådespelare och ville att jag skulle följa med honom upp.

Det piper i min mobil.

<Ja, men herregud, Kim! Gå ner och få det överstökat. Det kommer att kännas bättre efteråt. Och om han nu också vet att du har ett manligt könsorgan kan han ju inte bli upprörd och arg när han ser dig naken.>

<Han bor över oss>, skriver jag aningen nervöst.

Några sekunder går och jag känner att något händer i min kropp. Jag vet inte hur länge sedan det var som jag hade erektion. Många gånger har jag undrat om jag är frigid. Det har inte funnits någon könsdrift alls. Men det asexuella har inte stört mig. Nu känner jag hur det pulserar. Att den är fylld med blod.

Det piper i min mobil igen.

Jag läser:

<Ni bor dessutom i samma trappa. Mer safe än så kan det inte bli.>

Jag tittar på min pennkjol som hänger över stolsryggen.

Jag knappar in ett meddelande.

<Men det är snart en timme sedan. Han sover säkert.>

Om jag nu bestämmer mig för att gå upp till honom och tar kjolen på så måste jag ha något fint under. Jag tittar mot byrån. I den har jag ett par svarta stay-ups. *Nej*, tänker jag och känner ett tryck över bröstet och att jag blir darrig i benen.

Det piper igen.

<Det får du aldrig veta om du inte knackar på.>

Jag ger det några sekunder för att därefter resa mig hastigt upp. Jag lägger mobilen på nattduksbordet, drar ut byrålådan och tar mina stay-ups.

Jag trampar av mig trosorna och tar ett par svarta diminutiva från lådan. Jag trär på mig stay-upsen och rullar på dem.

När jag ska ta på mig de svarta stringtrosorna stannar jag upp.

”Vad håller du på med, Kim?” säger jag till mig själv, tittar i spegeln och kan känna hur torr jag är i munnen.

Jag försöker ta mig samman, tar mobilen och läser Moas meddelande igen. Kanske har hon rätt? Mer safe än så här kan det inte bli. Samma trappa. Men också att han inte kommer att bli överraskad eftersom han vet min, som han kallade det, ”hemlighet”.

Jag tar min pennkjol som har hög sprund baktill och förföriskt blottar en del av min bakdel och mina ben. Kjolen, tillsammans med min röda klänning, är de plagg som jag känner mig snyggast i. Men skulle han nu mot förmodan se mitt besök som mindre angenämt så kan jag säga att det knackade på vår dörr och jag tyckte mig höra hans röst men när jag gick ut för att öppna var det ingen där.

Jag tar blusen, luktar på den. *Svett*. Jag har några figursyddas toppar men bestämmer mig ändå för att behålla blusen.

Några droppar Yves Saint-Laurent, Black Opium, får bort lukten.

Jag klär på mig, tar telefonen och går ut i hallen.

I kuvertväskan lägger jag ner nycklarna och mobilen.

Jag trär väskremmen över axeln, tar på mig mina svarta skor och drar i den ena stay-upsen som tenderar att kasa ner.

Jag går ut i trappan, stänger dörren och tar upp nycklarna och låser.

Tyst går jag upp för trapporna. Han bor på fjärde våningen, vi på andra.

När jag kommer upp på våningsplanet bestämmer jag mig för att googla honom först. Jag tar upp min mobil och knappar in Max Anderberg, Ingenjörsgatan 10.

Sekunder går.

Jag ser att han är född 1991, vilket betyder att han inte är tjugofem som jag först tippade utan tjugosju.

Återigen kommer trycket över bröstet och jag får en klump i magen. Men jag har bestämt mig.

Jag går fram till hans dörr. På varje våningsplan finns det fyra lägenheter. Samtliga dörrar har tittöga. Jag lägger örat mot dörren. Det är helt tyst där inne.

Jag vet inte varför jag inte knackar på men kanske är det för att jag är rädd att någon av de andra grannarna ska öppna sina dörrar och se mig stå här mitt i natten i kjol och högklackat. I stället lägger jag ena handen lätt på dörrhandtaget. Och det jag misstänkte besannas: Max har inte låst dörren.

Försiktigt för jag handtaget nedåt, fullt medveten om att det är hemfridsbrott.

I hallen är det släckt, men det lyser inifrån ett rum.

”Max”, säger jag tyst och stänger dörren samtidigt som jag trampar på en sko.

Jag står kvar i hallen.

”Max”, säger jag igen.

Det är helt tyst.

Jag lägger ena handen mot väggen och känner mig fram mot rummet där en lampa är tänd. Lägenheten är en tvårummare.

Jag tittar in i rummet och där ligger Max på sängen i bara kalsongerna. En lampa lyser svagt på nattduksbordet och bredvid honom på andra halvan av dubbelsängen ligger hans kavaj och byxor. Täcket har glidit ner på golvet.

Jag står kvar och tittar på honom. Trycket över bröstet är tillbaka och jag tar stöd mot dörrkarmen. Allt Moa sade stämmer. Han är snygg, en kopia av Keanu Reeves. Men jag klarar det inte och bestämmer mig för att gå.

Ute i hallen hör jag Max mumla något och vänder tillbaka, och när jag når dörrposten in till sovrummet står han där framför mig.

”Hej”, säger han lojt och lägger en hand på min kind.

Denna gång tar jag inte bort hans hand. Sekunden efter möts vi i en kyss och jag kan känna hur mina knän skakar.

Han tar mig i handen och leder mig till sängen. Han sätter sig ner. Fortfarande håller han min hand och jag står framför honom.

”Lägg din hand på min axel och lyft på ena benet”, säger han mjukt men bestämt.

Jag gör som han säger och villigt låter jag honom ta av mig skon. Därefter tar han av den andra. Jag sluter mina ögon och känner hur hela min kropp skakar och kan höra mina egna hjärtslag.

Det känns som en evighet men bara sekunder har gått när jag öppnar ögonen och tittar på honom. Hans blick är simmig men på samma gång intensiv. En blick som får mig att känna det som om jag är den enda i världen för honom. Ändå vet jag att han är rejält onykter och bara ute efter en enda sak.

Sittande i sängen lägger han sina händer på mina höfter och får mig att vända mig ett halvt varv så jag har ryggen mot honom.

Han knäpper upp knappen i min kjol, och när han drar ner dragkedjan i den börjar jag skaka som ett asplöv.

När kjolen faller till golvet sluter jag ögonen på nytt. Jag känner hans varma händer igen på mina höfter och följer med när han vänder på mig.

”Vad i helvete!”

Jag öppnar ögonen och ser att han ligger bakåtlutad i sängen.

”Ditt jävla freak!” vrålar han för att därefter kasta sig upp ur sängen.

Han tar tag i mitt hår och vi båda faller ner i sängen. Jag slår huvudet i sänggaveln och han lägger sig över mig och jag känner att jag får svårt för att andas. Förtvivlad sträcker jag ut armen och får tag i något smalt men tungt. Med allt jag förmår slår jag det mot hans huvud och i samma ögonblick han sjunker ihop över mig blir det beckmörkt i rummet. Jag förstår att det är bordslampan jag har i handen och släpper den och föser undan honom.

Skakig ställer jag mig upp. Det är knäpptyst och jag kan bara urskilja konturer i mörkret.

Jag går mot dörren för att tända ljuset, lägger handen på väggen men ingen ljusknapp. Med båda händerna känner jag. Men ingen ljusknapp.

Försiktigt går jag fram till sängen, tar mina skor och min kjol och trevar mig fram med hjälp av armbågarna, allt för att komma ut därifrån.

Kapitel 23

söndag den 2 september

I vanliga fall är regnet rogivande men denna morgon får jag inte den förnimmelsen. Jag avskyr mig själv. Jag är ett freak. Ett missfoster som springer runt i kvinnokläder och tror att jag är en tjej.

Jag vet inte när mamma och pappa kom hem i morse men jag misstänker att de fortfarande ligger och sover. Det får mig att tänka att Max, med synlig bula i skallen, kanske ringer på vår dörr och väcker mamma och pappa.

När jag kom in genom dörren bröt jag ihop och skakningarna ville inte upphöra. Genast stängde jag av mobilen och tackade högre makter för att mamma och pappa inte var hemma. Men också att jag inte mötte någon i trappan.

Eftersom väggklockan verkar ha stannat startar jag min mobil. Men jag är rädd för att det finns andra meddelanden än Moas. Att Max på något vis fått tag i mitt nummer och sänt hotfulla mejl.

Jag sätter mobilen på ljudlös innan den hinner ge ifrån sig något ljud.

I en inre bild ser jag Max liggande på rygg i sängen med uppspärrad blick för att sekunden efter kasta sig upp. Bara tankarna på att han kunde ha kvävt mig gör mig illamående. Jag hoppas bara att jag inte slog till honom allt för hårt.

Klockan är kvart över tio och jag har både sms och meddelanden från Moa.

När jag är i färd med att läsa hennes meddelanden ringer hon. Jag vet inte om jag ska svara. Men om jag inte gör det är hon säkert här inom det snaraste och det orkar jag inte.

”God morgon”, säger jag så glatt jag kan för att dölja nattens förnedring.

”Varför har du haft mobilen avstängd? Jag har varit så orolig.”

”Förlåt”, säger jag.

”Hur gick det?”

”Inte bra.”

”Sov han?”

”Nej.”

”Jo, förresten”, tillägger jag. ”Men när jag kom upp vaknade han.”

”Vad sade han när han öppnade och såg dig?”

”Han öppnade inte.”

En sekundlång tystnad.

”Jag var så nervös att jag inte vågade knacka eller ringa på dörren ifall grannarna skulle höra, så i stället gick jag bara in”, fortsätter jag.

”Traskade du bara rakt in?”

”Ja, dörren var inte låst.”

Moa skattar.

”Var fick du det modet ifrån?”

”Vet inte”, säger jag. ”Och om det nu mot förmodan skulle ha funnits något mod så försvann det fort.”

Moa skrattar igen.

”Hur kom det sig?”

”När jag gick in i sovrummet låg han och sov. Bordslampan var tänd men jag ville inte väcka honom så jag bestämde mig för att gå. När jag sedan var vid ytterdörren hörde jag honom mumla något och vände tillbaka in och då stod han där i dörrposten in till sovrummet.”

”Oj.”

Allt spelas upp på näthinnan igen och jag tar ett djupt andetag för att kunna fortsätta.

”Men berätta då?” säger Moa otåligt.

”Han kysser mig, sedan tar han min hand och leder mig fram till sängen. Vid det här laget har jag fått erektion.”

”Hoppsan där!”

”Han knäpper upp min kjol och när den faller till golvet ser han vad som döljer sig under.”

Jag blir tyst, känner tårarna.

”Vad?” säger Moa.

Med handflatan torkar jag bort tårarna.

”Kim, vad!?”

”Han blir galen. Ja, han löper amok och tar tag i mitt hår och lägger sig över mig och jag får svårt för att andas.”

”Vad säger du!?”

Det blir tyst igen.

”Jag kommer hem till dig nu, Kim.”

”Nej, jag behöver vara ensam.”

”Men Kim?”

”Men andningen är inte det värsta utan när paniken kommer så i ren reflex griper jag tag i bordslampan, en likadan som du har, en med lampfot i metall, och drämmer den i huvudet på honom.”

”Herregud!”

Det blir tyst igen.

”Vad sade han efter att du slagit till honom?”

”Det vet jag inte.”

”Vet inte!?” säger Moa.

”Jag sprang därifrån.”

”Jag kommer hem till dig nu. Pappa kör mig.”

”Nej, mina föräldrar ligger och sover. De kom hem tidigt i morse och vill säkert att här ska vara tyst några timmar till”, säger jag. ”När jag klivit upp ur sängen ska jag genast gå upp till Max och be om ursäkt.”

”Det är väl inte du som ska be om ursäkt”, säger Moa.

”Jag ringer dig senare”, säger jag och trycker av.

Kapitel 24

Jag är klädd i jeans och kofta, har pappas Real Madrid-keps och på fötterna mammas foppatofflor. Telefonen har jag i bakfickan, i fickkoftan dörrnycklarna. Jag vet inte hur länge jag stått här men tre fyra minuter är inte i överkant. Jag samlar mig, tar mod till mig och knackar på dörren för att därefter ta två steg bakåt. Att Max är arg på mig har jag full förståelse för. Ändå hoppas jag att han har lugnat sig och att vi i fortsättningen åtminstone kan hälsa när vi springer på varandra i trappan.

Hela morgonen har jag tänkt på hans ”jag vet din hemlighet”. Både jag och Moa var ju övertygade om att han hade klurat ut att jag är en transperson.

Dörren mitt över öppnas och en liten kille kommer ut.

”Hej”, säger han och ställer sig bredvid mig med sin mobil i handen.

Jag tittar på honom. På sin höjd kan han vara sju år.

”Ska du gå ut och leka på gården?” säger jag och hoppas att hans mamma och pappa inte också är på väg ut.

”Ja”, säger han och slänger ut med sin ena arm och tittar upp mot trapploppet. ”Jag ska bara kalla på min kompis först.”

”Jaså”, säger jag. ”Bor han här i trappan?”

”Ja, på sjätte våningen.”

”Okej, ha det så kul”, säger jag och vänder bort huvudet i förhoppning om att han omedelbart ska gå upp.

När han försvinner lägger jag min hand på dörrhandtaget. Dörren är fortfarande olåst och jag kan känna hur hjärtslagen ökar men jag är tvungen att gå in ifall det kommer ut fler på våningsplanet.

”Max”, säger jag tyst och stänger dörren efter mig.

Tänk om jag slog så hårt att han fortfarande ligger kvar, är mina tankar. Hans ena sko, som jag trampade på, står på samma plats.

Försiktigt går jag mot sovrummet. För varje steg jag tar rusar pulsen allt fortare.

”Max”, säger jag igen på samma gång som jag når dörrposten in till sovrummet. ”Det är jag... Kim.”

När jag tittar in och ser honom ligga kvar på samma plats börjar golvet gå i vågor och jag får stötta mig mot dörrkarmen. Illamåendet är omedelbart och benen viker sig, men på något vis lyckas jag ta mig fram till sängen. När jag tar tag i hans handled och känner hur lealös den är grips jag av panik. På något vis lyckas jag lägga huvudet mot hans bröst, men det finns inga hjärtslag. Allt känns överkligt och jag springer ut från sovrummet. När jag ska öppna ytterdörren hör jag röster utifrån trappan.

Genom tittögat kan jag se pojken och hans kamrat sitta på ett trappsteg. Jag vänder mig om och tittar mot sovrumsdörrposten, nästan som om jag väntar på att se Max. Om jag vill se honom eller inte vet jag inte. Men jag vet att jag måste ta mig ut härifrån fort. Om någon känner på dörren, öppnar och ser mig stå här kommer jag att bli misstänkt för mord. Men i ögonblicket jag går ut kommer pojkarna att vända blickarna hitåt.

Jag tar upp min mobil för att kolla att den fortfarande står på ljudlös.

Sekunder går och genom tittögat ser jag att pojkarna sitter kvar med sina mobiler. På nytt vänder jag mig om. Men ingen Max tittar fram i dörrhålet. I stället börjar den kväljande insikten att sjunka in att jag har slagit ihjäl min granne. Plötsligt reser sig pojkarna upp och försvinner ner i trapploppet.

Jag öppnar dörren och går ut i trappan. Försiktigt går jag ner en våning för att se så jag inte stöter ihop med dem. Men det är helt tyst i trapphuset.

Jag börjar springa och det enda som finns i mitt huvud är att jag är en mördare. Att det val jag gjorde i natt var det val som fick mig att förstöra mitt liv. På badet i går berättade jag för Moa att jag fick dåliga vibbar från honom. Jag bannar mig själv för att jag inte följde min instinkt. Hur många gånger har inte pappa och jag pratat om det: Att man får vara försiktig så känslorna och lusten inte tar överhanden.

Jag passerar mitt våningsplan och fortsätter ner mot källaren.

Väl där lyckas jag få upp källardörren utan att använda mina nycklar.

Jag springer in, ner i gången fram till vårt källarutrymme. Skakande och gråtande slår jag Moas nummer.

”Är du hemma?” säger jag när jag hör hennes röst.

”Vad har hänt?”

”Kan jag komma hem till dig?”

”Javisst. Men vad har hänt?”

”Max är död.”

”Hur vet du det?”

”Han är livlös efter slaget.”

”Det med lampan?”

”Ja.”

”Ring en taxi. Jag betalar.”

”Men mamma och pappa ligger och sover så de kommer att undra var jag är. Dessutom har jag mammas tofflor.”

”Strunt i det. Du kan ringa dem när du kommer hit.”

Kapitel 25

Jag skakar och gråter om vartannat och är utom mig av förtvivlan. Bredvid mig på sängen sitter Moa i en laxrosa t-shirt med benen i kors hållande mina händer. Musik är på för att hennes föräldrar inte ska höra vad som försiggår här inne.

”Du måste gå till polisen, Kim.”

”Det klarar jag inte.”

Moa kramar mina händer.

”Kim, titta på mig”, säger hon. ”Det var självförsvar... nödvärn.”

”När de ser i sina handlingar vilket kön jag har kommer de att bli än mer misstänksamma. Dessutom är det hemfridsbrott.”

”Att du gick in där utan att meddela dig behöver de ju inte veta”, säger Moa.

”Jag klarar inte av att ljuga.”

”Men du sade att gubben med hunden hörde att Max ville att du skulle följa med honom upp?”

”Ja”, säger jag. ”Men han är gammal och hör dåligt så jag vet inte om han hörde när jag sade ’har du kunnat cykla hem så klarar du säkert att ta hissen upp själv’. Efter det lämnade han trappan med sin hund.”

”Men då är det bara att säga till polisen att efter att gubben lämnat trappan tjatade Max så mycket på dig att du ändrade dig och följde med honom upp för att du inte trodde att han skulle klara av att

låsa upp dörren själv eftersom han var så berusad. Och väl där uppe kastade han sig över dig. Det var då du tog lampan och slog till honom.”

”Men resten då?”

”Allt annat stämmer ju”, säger Moa.

”Ja, men hur hamnade jag i sovrummet?”

”Du hjälpte honom att lägga sig. Och när han hade tagit av sig kastade han sig över dig.”

”Det känns inte trovärdigt, Moa. Att han var så berusad och lyckades ändå att själv ta av sig kläderna.”

”Säg att du hjälpte honom att ta av kläderna också. Och det var när kläderna var av som han kastade sig över dig och du fick inte luft. Och trots att du sade till honom flera gånger ville han inte flytta sig, så du grep efter lampan och slog till honom. Efteråt sprang du ner och kunde inte alls tänka dig att slaget träffat så olyckligt som det gjorde. Om du vetat det hade du naturligtvis ringt ambulansen.”

”Jag klarar det inte, Moa.”

”Löggen är ju bara en bråkdel av det du berättar. Allt annat är ju sant.”

”Jag har heller inga strypmärken.”

”Du behöver inte säga att han var så drakonisk att han placerade händerna om din hals. Bara att han lade sig över dig, och när du inte fick luft och började tappa medvetandet slog du till honom.”

”Då har jag ju använt mer våld än nöden kräver.”

Moa blir tyst och släpper min ena hand.

”Du ser”, fortsätter jag och lägger av mig kepsen. ”Det blir fler och fler lögner. Det kommer inte att funka.”

”Okej”, säger Moa och släpper min andra hand. ”Gå du till polisen och säg att du klädd i högklackat, raffset och kort kjol gick upp där på natten för att ha sex med honom men att du struntade i att ringa på dörren och bara gick rakt in och vidare till hans sovrum där han låg och sov fridfullt.”

”Raffset var det inte”, säger jag och tar hushållsrullen och river av en bit.

”Okej då, stay-ups”, säger Moa. ”Men hur tycker du att det låter? Och utan strypmärken. Ja, inte ett endaste hårstrå är krökt på dig.”

Det blir tyst igen.

”Det låter inte bra”, säger jag och knycklar ihop hushållspappret och tar gummisnodden som ligger på nattduksbordet och sätter upp håret i en tofs.

Jag tar på mig kepsen.

Moa tar mina händer igen.

Vi sitter tysta och tittar på varandra.

”Vad tror du han menade med att han visste ’din hemlighet?’”

”Jag vet faktiskt inte.”

”Du tror inte han menade att du och jag har ett förhållande?”

”Jag vet inte, Moa. Jag orkar inte tänka på det. Det enda jag vill nu är att finna en lösning på hur jag ska klara mig från detta utan att hamna i fängelse.”

”Du hamnar inte i fängelse, Kim.”

”Var inte så säker på det. Och även om jag inte gör det så tänk vilken viral spridning det kommer att få på sociala medier: ’Gymnasielev, transgender, slog ihjäl sin granne’. Händelsen kommer att vara på allas läppar och hela skolan kommer att peka ut mig.”

Jag har min mobil på ljudlös men ser att mamma ringer. Jag tittar på Moa.

”Jag måste ta det. Det är mamma.”

Moa släpper mina händer.

”Ja”, säger jag.

”Var är du?”

”Hos Moa.”

”Kan du genast komma hem? Två poliser är här och vill prata med dig.”

Kapitel 26

När jag ska sätta nyckeln i dörrlåset känner jag hur mina ben börjar skaka. Jag tar några djupa andetag och tittar upp. En stor grön fluga surrar över vår dörr. Jag tar av mig kepsen och viftar till. Flugan försvinner ner i trapploppet.

Jag sätter på mig kepsen och försöker lugna mig. Under taxiresan hem pratade chauffören oavbrutet med mig men jag uppfattade bara en bråkdel av vad han sade. Det enda jag hade i huvudet var vilken version jag ska hålla mig till. Till Moa sade jag att om jag börjar ljuga och polisen ställer följdfrågor kommer jag snart att nästla in mig i ännu fler lögner. Det blir ohållbart och jag kommer att avslöja mig.

När jag öppnar dörren står mamma där. Förskräckt stirrar hon på mig.

”De är i köket”, säger hon.

”Vad har hänt?” får jag fram så behärskat jag bara kan fastän mitt hjärta slår frivolter.

”En granne har hittats död.”

”Vad säger du?”

Mamma ger mig en lång blick.

”Vad?” säger jag.

”Vi tar det sen”, säger mamma.

Jag öppnar köksdörren.

”Hej”, säger jag och tittar på de två uniformsklädda poliserna och på pappa som ser ängslig ut.

Poliserna reser sig.

”Hej, Kim”, säger den mörke polisen och sträcker fram handen. ”Niklas Birgersson.”

Jag tar hans hand. Båda poliserna är långa, runt 190 centimeter och i trettioårsåldern.

”Erik”, säger den andre utan att ta min hand.

”Vad har hänt?” säger jag.

”Vi har funnit en kropp. En granne till er, Max Anderberg.”

”Nej”, säger jag högt och sätter mig ner.

Båda poliserna tittar förvånat på mig.

”Kände du honom?”

”Nej, men jag har träffat honom några gånger”, säger jag och tittar på den mörke polisen som jag nu ser förefaller vara aningen äldre än de trettio. ”Bland annat här i trappan. Ja, en gång på Hylliebadet också.”

Poliserna ser forskande på mig.

”Vi misstänker att ett brott har begåtts”, säger den mörke polisen.

Jag tittar på pappa, sedan på poliserna.

”Har han blivit mördad? Hur då?”

”Vilka skador han har kan vi inte gå in på.”

”Vem kan ha gjort något sådant?”

”I nuläget har vi ingen gripen”, säger den mörke polisen.

Pappa ger mig ett långt ögonkast och jag förstår att han tycker att mina frågor är aningen egendomliga.

”Kim”, säger polisen som inte handhälsade. ”Är det ditt tilltalsnamn?”

”Ja”, säger jag.

Han nickar och tittar på sin kollega.

”Vi har bara pratat med en granne så här långt, ja två med dig, men vi kommer naturligtvis att höra med fler om de sett något. Men er granne har gett ett signalement på en person som vi har den så kallat lägre graden av misstanke mot. Men som sagt i nuläget har vi ingen gripen. Ja, egentligen ingen heller direkt misstänkt. Vi har i alla fall säkrat en del spår som gör att vi har goda förhoppningar om att kunna lösa detta.”

”Och när är väl svårt att säga, förstår jag?” säger pappa och får ett oroligt ansiktsuttryck. ”Vi är ganska nyinflyttade så det känns inte alls bra. Hade ni kunnat göra en uppskattning hade vi varit väldigt tacksamma.”

”Det förstår jag”, säger den mörke och mer tillmötesgående polisen. ”Vi har inlett en förundersökning gällande mord. Det betyder att vi avsätter mycket resurser till fallet så vi räknar inte med att det kommer att ta allt för lång tid innan vi har en skäligen misstänkt och kanske också gripen. En rättsmedicinsk obduktion ska göras först så i nuläget vet vi inte riktigt vilka skador den avlidne har.”

Han vänder blicken mot sin kollega.

”Jag har inget att tillägga”, säger kollegan och reser sig upp och tittar på min pappa för att därefter vända blicken mot mig. ”Det enda jag med säkerhet kan säga i nuläget är att vi utreder det som mord, alternativt dråp. Och vi kommer att göra allt som står i vår makt för att gripa gärningsmannen.”

”Det låter bra”, säger pappa.

”Ja, då tackar vi för oss”, säger den mörke polisen och reser sig.

”Tack själv”, säger pappa.

”Och tack du också, Kim”, fullföljer den mörke polisen och betraktar min keps. ”Gillar du Real Madrid?”

”Nja”, säger jag. ”Det är pappas keps.”

Han vänder sig mot min pappa.

”Och nu har han gått till Juventus.”

Pappa skrattar.

”Ja, det var nog ett mindre klokt beslut.”

När poliserna och pappa lämnar köket drar jag ett djupt andetag. Det finns fler än Ronaldo som gör mindre kloka beslut.

Jag hör ytterdörren stängas och mamma kommer ut i köket.

”Usch”, säger hon och sätter sig samtidigt som pappa sluter upp.

Pappa sätter sig och mamma ser på mig.

”Vad har du gjort?” säger hon.

”Vadå gjort?” säger jag.

”Jag kände knappt igen dig när du kom. Du är omålad, har mina tofflor och pappas keps. Jag har inte sett dig i keps sedan du gick i lågstadiet.”

Jag tar av kepsen och gummisnodden och släpper ut håret.

Kapitel 27

Jag sitter på sängen i mitt rum. Teven är på och i handen har jag min mobil. När jag hör att signalerna går fram släpper en del av nervositeten.

”Kan jag komma hem till dig igen?” säger jag innan Moa hinner säga något. ”Det är en sak du måste hjälpa mig med.”

”Klart att du kan. Hur gick det?”

”Det gick inte bra.”

”Inte?”

”Jag berättar när jag kommer.”

”Kommer du nu?”

”Ja”, säger jag. ”Jag ska bara höra med pappa om han kan köra mig. Men kanske är han inte nykter än. Kan du vänta?”

”Javisst”, säger Moa.

Jag lägger mobilen på skrivbordet, stänger av teven och går ut i köket.

”Kan du köra mig till Moa, pappa?”

”Nu?”

”Ja.”

Pappa tittar på köksklockan.

”Det ska nog gå”, säger han.

”När kom ni hem?”

”Tidigt i morse.”

”Drack ni båda?”

”Ja.”

”Kanske bättre om mamma kör mig?”

”Jag tror att hon drack mer än vad jag gjorde.”

”Men finns det risk för att du fortfarande har alkohol i blodet så tar jag cykeln.”

”Nej, jag kör dig”, säger pappa med ett leende. ”Ge mig bara tio minuter så jag får i mig en kaffe till.”

Jag tar kepsen och gummisnodden och går in på mitt rum igen.

Jag lyfter mobilen.

”Pappa kör mig”, säger jag. ”Jag är hos dig om en kvart.”

Jag trycker av och lägger mobilen på skrivbordet.

Jag sätter upp håret och tar kepsen på mig.

Det jag nu ska göra är inget jag egentligen vill men förstår att någon eller något där uppe har iscensatt att det ska bli så här.

Jag tar mobilen och min ryggsäck.

”Jag är klar, Kim”, hojtar pappa.

”Jag kommer”, mumlar jag och tar saxen från skrivbordet och lägger ner i ryggsäcken.

Jag går ut i hallen.

”Vi kör nu, älskling”, säger pappa högt och kastar en blick mot sovrumsdörren.

Mamma öppnar dörren. Jag kan se att hon fortfarande är omskakad.

”Hur tar du dig hem från Moa?” säger hon och tar min hand.

”Antagligen med buss, eller så kör hennes pappa mig. Kanske lånar jag Moas cykel.”

”Ska du gå så där?”

”Ja”, säger jag.

”Okej”, säger hon och släpper min hand och ger pappa en klapp på kinden. ”Kör nu försiktigt.”

När pappa och jag går ner känner jag nervositeten igen. Att springa ihop med Arne när han är på väg ut eller in med Doris skulle vara förödande.

Jag går snabbt ut ur trappan med pappa i följe. Naturligtvis finns det en möjlighet att Arne står vid något av sina fönster så jag drar ner kepsen i pannan och går med huvudet nedböjt.

När vi når bilen frågar pappa om jag var hos Moa hela kvällen i går.

”Ja”, säger jag.

”Du sade att du hade träffat grannen flera gånger... ja, han finns ju inte mer?” säger pappa och ser på mig över biltaket.

”Flera gånger är väl att ta i men några har jag.”

”Hur mycket är några?” säger pappa och står kvar med dörren öppen och tittar på mig över taket.

”Det vet jag inte. Men det är väl inte så konstigt eftersom vi bott här i två månader?” säger jag och sätter mig i bilen.

”Nej, så klart inte”, hör jag pappa säga rakt ut i luften.

Pappa kliver in.

Han stänger dörren.

Vi tittar på varandra.

”Har inte du träffat honom?” säger jag.

”Jag har bara sett honom en gång.”

”Okej.”

”Det var jag och din mamma. Hon tyckte att det var en stilig ung man.”

”Det är möjligt”, säger jag.

En sekundlång tystnad.

”Du sade till poliserna att du hade träffat honom på badet också?”

”Ja”, säger jag.

”Men du har väl bara varit på badet en enda gång?” säger pappa och startar bilen för att därefter peka mot bältet.

”Ja”, säger jag och sätter på mig bältet.

”Då var det alltså i går du träffade honom?”

”Ja”, säger jag och ger pappa en lång blick. ”Är detta någon fortsättning på polisförhöret?”

”Nej”, säger han och lägger en hand på mitt knä. ”Nu kör vi.”

Kapitel 28

Trots det bisarra som hänt och polisens påhälsning har jag för ögonblicket betvingat olusten och känner mig förhållandevis lugn. Jag förstår att det är Moas förtjänst.

”Är det säkert?” säger Moa.

”Nej”, säger jag. ”Men vad ska jag göra?”

”Jag tycker fortfarande att du ska prata med polisen och berätta hur det gick till, men med några inslag av osanningar.”

”Det känns som om det är för sent.”

”Det är inte för sent. Det var ju inget riktigt förhör”, säger Moa och tittar fram över min axel. ”Och du sade att de inte antecknade något?”

”Nej, de antecknade inte. Men om jag nu ändrar min version, det lilla jag sade, kommer de inte att lämna mig ifred.”

Det blir tyst.

”Hur hade du tänkt dig med Arne, om det nu är han som har berättat för poliserna?” säger Moa.

”Hur menar du?”

”Att det måste vara fler i de kringliggande husen som har sett dig under dessa två månader ni bott där.”

”Det är klart att det är”, säger jag. ”Men de enda jag har pratat med är Arne och den gråhåriga damen med Shih Tzun. Och tanten med hunden bor i huset mittöver så hon vet inte mycket mer än att jag bor i området.”

”Kanske det var därför poliserna frågade just dig? Att Arne har berättat att du och Max kom tillsammans, trots att ni inte gjorde det.”

”Jag vet inte vad Arne har sagt men av hans beteende verkade han inte ha varit allt för förtjust i Max.”

”Det är möjligt”, säger Moa. ”Men det betyder ju inte att han inte berättat för polisen hur han upplevde det när han mötte Max och dig i trappan. Polisen sade ju att de hade misstankar mot en.”

”Jag vet inte vad jag ska göra”, säger jag uppgivet.

”Vi ska nog komma på något”, säger Moa och lägger sin hand på min axel.

Jag tittar på henne.

”Varför hjälper du mig? Du kan ju själv hamna i trubbel.”

”Vi är vänner och klasskamrater så att stillatigande se när polisen tar dig samtidigt som jag vet att du är oskyldig kommer jag inte att acceptera.”

Jag lägger min hand på hennes.

”Men snälla, Moa. Du vet ju inte mer än det jag har berättat för dig?”

Moa sätter sig på huk framför mig.

Hon tar min hand.

Kramar den.

”Det räcker länge”, säger hon. ”Jag tror på vartenda ord. Du hade säkert ställt upp likadant för mig.”

Jag ser in i hennes bruna ögon.

Känner tårarna.

”Det kan låta hemskt men jag är inte alls säker på det”, säger jag. ”Om jag ljuger under något kommande polisförhör och du blir kallad och ljuger också, och lögnen sedan uppdagas, kan du dömas för mened.”

”Kan jag?”

”Ja. Och mened har ett högt straffvärde. Allt för att avskräcka folk från att ljuga.”

Moa släpper min hand.

”Men hur ska lögnen kunna avslöjas?”

”Det vet jag inte”, säger jag. ”Men om de letar efter fingeravtryck och de tvingar mig att göra ett DNA-prov så är det säkert kört för mig.”

Moa reser sig upp.

”Jag vet inte”, säger hon. ”Det där med DNA tror jag mer är en bluff. Om det finns något hår från dig på Max kropp kan det ju ha kommit upp i hans lägenhet eftersom ni har träffats både i trappan och på badet.”

”Fingeravtryck på lampan och på hans dörrhandtag”, säger jag.

”Ja, det är klart”, säger Moa och sätter sig på sängen.

”Dessutom på både dörrhandtagets insida och utsida”, förtydligar jag.

Moa suckar.

”Så gör det nu”, säger jag.

Moa reser sig upp och ställer sig bakom mig.

När de vassa skänklarna på saxen går genom mitt hår och slinga efter slinga faller till golvet förstår jag att jag är tillbaka på den plats där allt började.

Kapitel 29

måndag den 3 september

Det blev sent i går när jag kom hem från Moa så jag slapp en massa frågor från mamma och pappa. Direkt gick jag in på mitt rum, struntade i att klä av mig och grät mig ljudlöst till sömns under täcket. I morse vaknade jag med den kväljande känslan att jag slagit ihjäl en människa. På nytt började jag gråta men nu med ansiktet nerborrat i kudden så att mamma och pappa inte skulle vakna.

Att vara mördare och inte kunna berätta för dem som står en närmast är att stå vid en avgrund. Ändå intalar jag mig att det inte var något annat än nödvärn. På samma gång är jag fullt medveten om att han bara tog tag i mitt hår, vi föll ner i sängen och han råkade hamna över mig eftersom han var rejält onykter. Men eftersom jag inte fick luft kom paniken.

Jag förstår att jag måste sluta att tänka på det hela tiden annars bryter jag ihop. Men det är lättare sagt än gjort. Att veta att polisen när som helst kan knacka på och ta in mig för förhör, kanske både anhålla och häkta mig, gör mig panikslagen.

Jag lägger fickspeglarna på nattduksbordet och startar min mobil. Väggeklockan står fortfarande på kvart över tre. I dag orkade jag bara inte gå till skolan. Alla vardagliga göromål, som att bädda sängen, göra mina läxor och sätta i nya batterier i klockan, känns betydelselösa.

Klockan har blivit kvart över elva. Jag har både sms och meddelanden från Moa, mamma och pappa, men jag orkar inte svara. Mamma är på jobbet och pappa skulle bara jobba halv dag så han är hemma när som helst.

I dag måste jag förbereda mig på alla frågor som kommer att hagla över mig varför jag har klippt av mig håret. Och det lär bli pappa som först kommer att fråga.

Jag sätter mig upp i sängen. Tittar bort mot den stora spegeln på hjul. Jag tycker att jag påminner om Miley Cyrus.

Min mobil ringer.

Antingen är det Moa eller mina föräldrar. När jag ser att det är dolt nummer säger magkänslan mig att det är polisen så jag väljer att inte svara. Samtidigt inser jag att det blir än värre om jag låter bli. De lär komma hit för att hämta mig.

Jag reser mig, går fram till fönstret och vrider på persiennstången. Det är gråmulet. I vanliga fall har jag aldrig låtit vädret påverka min sinnesstämning, i alla fall inte medvetet, men nu känns det som om vädret är förenligt med mitt humör.

Jag går tillbaka och sätter mig på sängen.

Att flytta ner hit har fått mig att inse att det finns en mening med allt. Att det var här allt skulle nå eländets kulmen. Men fastän jag inte ville flytta var det ändå något inom mig som trodde att Malmö skulle bli platsen som skulle ge mig en nystart.

Trots att dörren till mitt rum är stängd kan jag höra rasslet av dörrnycklar. Jag lägger mig ner igen och drar täcket över huvudet.

Sekunder går och det knackar på min dörr.

”Ja”, säger jag.

Dörren öppnas.

”Sover du?”

”Nej”, säger jag och tittar upp från täcket.

”Men vad i hela friden har du gjort, Kim?”

Jag svarar inte.

”Var du så trött på ditt långa hår?”

Jag sätter mig upp i sängen och drar med mig täcket.

”För att jag är trött på allt”, säger jag och släpper täcket.

”Vad är det du är trött på?” säger pappa och tar min hand.

”Allt”, säger jag.

”Allt?”

”Ja, det liv jag valt att leva. Men också det med grannen.”

”Grannen?”

Pappa tittar på mig med stora ögon.

”Ja, men det har väl inte du någon del i?”

Jag känner tårarna och kan se att pappa blir allt mer bekymrad.

”Har du?”

Jag brister ut i gråt.

”Det var jag som dödade honom.”

Kapitel 30

Mamma är hemma och vi sitter vid köksbordet. Jag har berättat allt för dem. Inte bara mitt osaliga möte med Max utan också hur jag känner mig för det mesta av tiden. Det har varit mycket förståelse och inget moraliserande om hur jag kunde göra något så dumt. Naturligtvis gör de allt för att jag inte ska må sämre än jag redan gör. Som alltid är pappa lugn och för omväxlings skull är mamma också samlad och jag förstår att de redan när polisen hörde av sig begrep att jag på något vis var inblandad i Max död.

”Det finns två utvägar”, säger pappa och lägger pennan på bordet. ”Antingen intygar jag att du var hemma vid en viss tidpunkt eller så berättar du för polisen vad som verkligen hände.”

”Nej”, säger mamma bestämt. ”Du ska berätta exakt vad som hände. Inte bara göra dig fri från polisens misstankar. Ditt samvete, som kommer att följa dig resten av ditt liv, ska också må bra.”

Jag tittar på mamma.

”Naturligtvis hade jag berättat sanningen om jag varit född med kvinnliga genitalier.”

”Det spelar väl ingen roll?” säger mamma.

”Jo, det gör det”, säger jag och kan se på pappas blick att han håller med. ”Du kan ju tänka dig hur åklagaren kommer att lägga fram det? Vilken avskyvärd person jag är som klär mig i kvinnokläder och går upp till en vilt främmande, öppnar hans dörr och går rakt in när han ligger och sover.”

Mamma svarar inte.

”Sådana som jag stigmatiseras”, fortsätter jag, tittar på mamma och sedan på pappa för att få medhåll. ”Det vet både du och pappa vid det här laget.”

”Jag måste gå ner och handla innan de stänger”, säger mamma knappt hörbart och lägger en hand på min. ”Innan vi bestämmer oss för hur vi ska göra måste vi få i oss lite mat.”

Pappa nickar.

”Köp med dig lite frukt”, säger han.

Mamma reser sig och tar sin börs.

Innan hon lämnar köket ger hon mig en klapp på kinden.

När ytterdörren slår igen vänder jag blicken mot pappa.

”Vem var kvinnan på badet?”

”Kvinnan?”

”Ja, hon du pratade med och som gick när jag kom fram till dig.”

Pappa sitter tyst.

”Kan du svara?” fortsätter jag.

”Jag tycker att vi har allvarigare saker att tänka på. Dessutom har jag svarat på vem hon är.”

”Ja, det har du. Men jag vill veta vilken relation ni har?”

”Vi är bara arbetskamrater.”

Pappa reser sig och går fram till fönstret. Han tittar ut, lyfter på armen och vinkar. Jag förstår att det är till mamma.

Han vänder sig om mot mig.

”Okej”, säger han. ”Hon är i samma situation som jag och din mamma.”

”Samma situation... Vad menar du?”

Jag kan se att pappas ögon blir glansiga.

”Hon har en dotter som vill göra ett könsbyte.”

Jag reser mig från stolen.

”Tycker du att det är samma situation?”

”Vi är oroliga för dig, Kim.”

Pappa står kvar vid fönstret. Han sträcker ut sin hand, men jag tar den inte.

”Jag har aldrig, i alla fall inte i den åldern jag är nu, haft funderingar på att göra något könsbyte.”

En sekundlång tystnad.

”Vi är och förblir dina föräldrar livet ut, Kim. Vi kommer alltid att vara oroliga för dig. Och titta var vi är nu?”

”Det skulle kunna hända vem som helst”, säger jag.

Pappa svarar inte.

”Menar du att sådant här bara händer sådana som jag?” fortsätter jag.

”Nej, det menar jag inte. Men i den situationen vi befinner oss är sannolikheten större och upphovet till oro mer påtagligt. Både du och jag, ja mamma också, vet hur stora delar av allmänheten ser på transpersoner.”

Pappa sätter sig ner och jag kan se att han är rejält bekymrad, men också trött. Jag är arg på honom. Ändå lägger jag en hand på hans.

”Du och mamma måste gå vidare”, säger jag. ”Det har jag fått göra när det gäller vem, och vad jag är.”

”Jag vet inte varför det blev så här, Kim.”

”Det är ingen som vet, pappa. Och det går inte att ändra på.”

Pappa tittar på mig, jag ser tårar.

”Det spelar ingen roll vad du och mamma gör”, fortsätter jag. ”Det är så här jag har valt att leva.”

Pappa gråter.

”Även om jag skulle klä mig i killkläder förändrar det inte vem jag är”, tillägger jag. ”Det kan låta märkligt men oavsett kön är jag tjej. Ja, numera en ung kvinna.”

Pappa svarar inte och jag räcker honom hushållsrullen.

”Och även om jag skulle sluta med kjolar och klänningar så vet du att du får en bög till son. En fjollig kille som gillar *Eurovision* och betar sig som en tjej.”

Pappa ställer ner hushållsrullen.

”Det gör inget, Kim. Vi kommer att älska dig vem du än blir tillsammans med. Det är mest att både ditt och vårt liv hade blivit enklare om du inte klätt dig i kjolar och klänningar.”

Jag svarar inte.

Kapitel 31

Det har blivit sen kväll. Jag ligger under täcket med kläderna på. För ögonblicket känns det som om jag aldrig mer vill gå upp.

Mamma, pappa och jag kom inte fram till något mer än att det bästa är att jag berättar för polisen att det är jag som är skyldig till Max död. Vad som sedan hände där uppe vet bara jag. Vad mamma och pappa menade med det uppfattade jag som att om jag dramatiserar det hela en grad eller två behöver det inte betyda att jag ljuger utan bara hur jag ser det.

Att jag kommer att bli dömd för Max död och att gärningen kommer att rubriceras som dråp eller vållande till annans död är jag fullt införstådd med. Pappa har kollat på nätet, och för vållande till annans död är den lägsta påföljden sex månaders fängelse och den högsta två år om brottet anses ringa. Om jag skulle bli fälld för dråp räknas det, liksom mord, som ett uppsåtligt dödande och maxstraffet är tio år. Att jag ska sitta frihetsberövad i flera år kommer naturligtvis inte att hända. Men osvuret är bäst. Och även om det bara skulle bli sex månader så vet jag att jag inte kommer att klara det.

I dag har jag inte pratat med Moa så jag bestämmer mig för att ringa henne trots att det är sent.

Jag startar min mobil och sätter mig upp i sängen.

Jag tittar på bilden av Ronaldo. Nu är han inte ensam längre om att vara i bryderi med rättvisan. Att han kan spela så bra fotboll som han gör med tanke på att han är misstänkt för våldtäkt i USA är obegripligt. Och även om det skulle visa sig att han är oskyldig så måste en misstanke av sådan allvarlig grad ge upphov till ständig oro för både honom och hans familj.

”Hej”, säger jag när Moa svarar. ”Du sov inte?”

”Oj, vad jag har varit orolig för dig”, säger hon. ”Nej, jag sov inte. Hur har det gått?”

”Jag har berättat allt för mina föräldrar.”

”Hur tog de det?”

”Ganska bra. De anade redan när polisen hörde av sig att jag på något vis var inblandad. Jag har tidigare berättat för dem att Max har varit här nere och önskat oss välkomna.”

”Det måste ha varit en lättnad att få ut det.”

”Ja”, säger jag. ”Men jag vet fortfarande inte hur jag ska göra.”

”Jag har funderat hela dagen men inte kommit fram till något”, säger Moa. ”Kanske får du gå till polisen ändå och berätta vad som verkligen hände.”

”Ja, jag kommer inte att kunna leva med det annars. Om jag i framtiden får barn måste jag kunna se dem i ögonen när de blir stora och kunna berätta vad som verkligen hände den där kvällen”, säger jag. ”Att bära på en sådan hemlighet, att man slagit ihjäl sin granne, skulle göra varje dag outhärdlig. Men även om jag berättar allt för polisen blir det ändå svårt att gå vidare.”

”Det är sant”, säger Moa. ”Men vad ska du säga till dina barn när de blir stora?”

”Hur menar du?”

”Om du bestämt dig?” säger Moa.

”Nu är jag inte med.”

”Om du nu ska sluta att klä dig som tjej och längre fram i tiden får barn som pappa?”

”Det är inget jag orkar tänka på nu.”

Moa blir tyst. Jag förstår att oavsett vilket val jag gör kommer det att ge förödande konsekvenser för mitt fortsatta liv.

”Det som oroar mig är inte sanningen utan om det blir en fällande dom som resulterar i fängelse. Jag kommer inte att klara av att sitta inlåst. Och tänk om en åklagare skulle få det till mord? Då kanske jag hamnar på Kumla.”

”Kim, du hamnar inte på Kumla. Du är arton år gammal och förstagångsförbrytare. Och ingen åklagare i världen kan få det till mord.”

Jag känner tårarna.

”Jag är så rädd, Moa.”

Det blir tyst igen.

”Vänta, Kim”, säger Moa. ”Jag tror jag har det.”

”Vad?”

”Det är ju alla gånger Arne som polisen har pratat med och han har säkerligen berättat allt.”

”Ja”, säger jag.

”I morgon kommer du till skolan så berättar jag hur vi ska gå tillväga.”

”Nej, jag har sjukat mig och kommer att stanna hemma hela veckan.”

”Okej, då ses vi hemma hos mig efter skolan. Mina föräldrar kommer inte hem förrän vid sextiden. Var hos mig vid fyra.”

Kapitel 32

tisdag den 4 september

Jag sitter i köket hemma hos Moa. På bordet ligger en ask cigaretter och står två muggar kaffe. Trots att det bara var en halvtimme sedan jag kom har jag redan varit ute på balkongen två gånger och rökt. Och jag som aldrig tidigare rökt.

Moa lägger sin hårklämma på bordet.

”Du sade att Arne hör dåligt?”

”Inte bara hör utan också ser.”

”Bra.”

”Bra?”

”Vänta tills jag berättat”, säger Moa. ”När du kom hem till mig hade du keps.”

”Ja”, säger jag och lägger min hand på cigarettpaketet.

Moa tittar på mig.

”Ska du röka igen?”

Jag svarar inte och tar bort min hand från asken.

”När du sedan åkte hem hade du uppsatt hår och kepsen på dig”, fortsätter Moa.

”Ja.”

”Och du sade att en av poliserna började prata fotboll?”

”Ja.”

”Hade du kepsen på dig när du satt i köket med dem eller du tog av den?”

”Jag tog av den.”

”Okej”, säger Moa och hennes uppsluppna röst blir stillsam.

”Förresten”, säger jag. ”Jag hade den på under tiden jag pratade med poliserna.”

Moa får tillbaka leendet och tar min hand.

”Och du var helt osminkad?”

”Ja.”

”Dessutom hade du typiska killkläder?”, säger hon. ”Eller mer korrekt, inte typiska tjejkläder som man är van att se dig i som kjolar och klänningar?”

Jag svarar inte och undrar vart hon vill komma.

”Det finns alltså inte någon snygg ung tjej med långt blont hår i din trappa, ja, inte i hela huset?”

”Det vet jag inte”, säger jag.

”Sant”, säger Moa. ”Helt säkra kan vi inte vara. I alla fall kan vi vara säkra på att denna tjej inte är du.”

Nu förstår jag vart Moa vill komma.

”Och även om polisen skulle prata med Arne igen, hur trovärdigt vittne tror du att polisen tycker att han är?” fortsätter Moa. ”Jag menar... Han varken hör eller ser.”

”Ja, men även om det skulle fungera så handlar det inte om Arne. Det handlar om att jag ska bära på en sådan stor lögn och det kommer jag inte att klara. Det är ju inte precis någon liten fusklapp jag använt mig av på en skrivning som jag ska ha dåligt samvete för.”

Moa tar sin mugg. Hon tittar på mig.

”Vad skulle du må dåligt för? Att du försvarat dig mot en potentiell misshandlare?”

”Nej, utan för själva lögnen”, säger jag och tar cigaretterna. ”Samvetsbetänkligheter heter det. Och vi pratade om det i går kväll och då sade du själv att det kanske ändå var bäst att gå till polisen och berätta sanningen.”

”Ja”, säger Moa och sätter ner sin mugg utan att ha druckit. ”Men då hade jag inte tänkt på detta med att den långa snygga blondinen i pennkjol inte finns. Den som finns i er trappa är numera en kortklippt kille i jeans och t-shirt.”

Jag reser mig.

Det är dags för en cigarett igen.

Kapitel 33

onsdag den 5 september

Både mamma och pappa är hemma från jobbet i dag. Själv ligger jag i deras säng och tittar på en fladdrande fjäril som oförtrutet försöker att finna en väg ut genom det stängda fönstret. Trummandet med de vackra och flikiga vingarna är trollbindande.

I går kväll när jag kom från Moa pratade jag med mamma och pappa. Det blev mycket tårar och kramar och vi kom fram till att det bästa vore om jag tog mig till polisen i dag för att berätta att det var jag som befann mig i Max lägenhet.

Att det kommer att sluta med en fällande dom där påföljden blir ungdomsanstalt, eller någon annan form av frihetsberövande, har vi förberett oss på. Ändå är jag fortfarande tveksam till om jag ska berätta att det var jag som hade ihjäl honom.

Efter att ha suttit i köket ända fram till klockan halv två på natten förflyttade vi oss in i mammas och pappas sovrum och när jag och mamma somnade i varandras armar satt pappa kvar vid skrivbordet och sökte på sin laptop efter alla möjliga advokater och fick iväg några mejl, bland annat till Johan Eriksson som företrädde Rakhmat Akilov, och till Elisabeth Massi Fritz som specialiserat sig på personer som utsatts för hedersbrott men som även åtar sig uppdrag att försvara personer som är misstänkta för grova brott. Pappa tyckte dock att vi kunde vänta ytterligare en dag innan vi tog kontakt med polisen för att se om de själva hörde av sig igen.

Jag vet inte när mamma gick upp men hon och pappa har varit här inne för en stund sedan och förklarat grundligt hur vi ska gå tillväga.

I går berättade jag för dem om den lille killen jag mötte på våningsplanet när jag var på väg in till Max för att be om ursäkt. Men både mamma och pappa menade att han säkert inte kommer att vålla oss några problem.

Jag sätter mig upp i sängen, tar min mobil. Mina ögon är rejält svullna efter allt gråtande men jag kan se att klockan blivit kvart i tolv.

Vår middagsrast i skolan börjar nu så jag bestämmer mig för att ringa Moa och berätta vad som hänt här hemma. Men också om killen i trappan som jag glömt att nämna för henne.

”Hej, Moa”, säger jag. ”Har du tid två minuter?”

”Javisst. Hur är det med dig? Jag har tänkt på dig hela förmiddagen.”

”Inte så bra”, säger jag och ställer mig upp. ”Ändå känns det bättre nu efter att ha berättat för mamma och pappa.”

”Det förstår jag.”

”Jag glömde nog att berätta att jag mötte en liten kille på samma våningsplan precis efter att jag knackat på hos Max?” säger jag och öppnar fönstret och fjärilen rycker till i vingarna för att därefter försvinna ut.

”Gjorde du?” säger Moa. ”Hur gammal var han?”

”På sin höjd sju.”

”Pratade ni?”

”Ja.”

”Om vad?”

”Han kom ut från dörren mitt emot och sade hej och gick genast och ställde sig bredvid mig med sin mobil i handen. Jag frågade honom om han skulle gå ut och leka på gården. Han svarade att han skulle kalla på sin kompis. När han försvann upp så sade jag ’ha det så kul’. Sedan gick jag in.”

”Men hade du kepsen?”

”Ja.”

Det blir tyst.

”Är du kvar?” säger jag.

”Hade du håret uppsatt?”

”Nej”, säger jag. ”Det satte jag ju upp hemma hos dig. Gummisnodden var din. Den låg på ditt nattduksbord.”

”Javisst ja. Bra.”

”Bra?”

”Ja.”

”Tänker du på det vi pratade om tidigare?”

”Ja”, säger Moa. ”Att den tjejen inte finns och har aldrig funnits. Visserligen hade det varit bättre om du inte haft keps.”

”Då var det inte heller bra om jag var omålad.”

”Det är klart att det varit bättre om du haft smink”, säger Moa. ”Men oavsett makeup eller inte så kan pojken inte ha sett dig som kille.”

”Han sade inget om det så jag vet faktiskt inte. Men du har sett mig omålad?”

”Ja”, säger Moa. ”Och det är ingen tvekan om att du är tjej. Alla dina rörelser, motorik... ja, allt.”

Jag svarar inte. Jag är inte alls lika säker på att den lille killen såg mig som tjej.

”Så om det nu är Arne som polisen har pratat med så har han berättat för dem att Max kom tillsammans med en kvinna”, fortsätter Moa. ”Och om de pratat med pojken också har han säkerligen berättat om kvinnan i trappan som var på väg in till Max.”

Jag är fortfarande tyst.

”Och du sade inget till den lille killen att du bodde i trappan?” fullföljer Moa.

”Nej”, säger jag. ”Men omålad och med foppatofflor... Men också med en allt för stor Real Madrid-keps. Det är inget tjejer i vår ålder springer runt i. Och om det nu stämmer som du säger om motorik och gester så måste ju de två poliserna också ha sett mig som tjej?”

”Ja, men skillnaden är att när du pratade med poliserna hade du uppsatt hår och du tog inte heller av dig kepsen.”

”Jag tog inte heller av mig den när jag mötte pojken.”

”Nej, men poliserna har ju skarpare observationsförmåga än vad en sex-, sjuåring har”, säger Moa. ”För en liten kille räcker det med långt hår, som du hade, för att han ska se personen som tjej. Och poliserna har säkert också kollat i sina papper vilket kön du har.”

”Det är klart att de har”, säger jag. ”Men då kvarstår ju frågan varför de kollade mig.”

”Vad menar du?”

”Att de misstänker mig.”

Det blir tyst.

”Jag vet inte, Moa”, fortsätter jag. ”Jag tror ändå att jag ska berätta att det var jag. Som jag sagt flera gånger till dig. Jag kommer inte att kunna leva med lögnen.”

”Okej”, säger Moa. ”Jag får gå in och äta nu. Vi får prata mer efter skolan.”

Kapitel 34

torsdag den 6 september

Det är i dag som jag, mamma och pappa ska besluta om vi ska gå till polisen och berätta att det var jag som dödade Max. Men det blir under sen eftermiddag eftersom mamma och pappa måste jobba. Själv ska jag till Moa. För min skull har hon stannat hemma från skolan i dag.

I går kväll pratade jag och Moa i telefon i mer än två timmar. Även i samtalet med henne grät jag. Ja, Moa grät också. I dag ska jag höra med henne vad hon tycker om det som jag, mamma och pappa kom fram till sent i går kväll. Både jag och Moa har ju ändrat oss flera gånger i frågan vad vi tror är bäst.

Jag tar mina sneakers och sätter mig på hallpallen. Trots att det fortfarande är högsommar har jag inte varit ute på två dagar. Kraften och orken har inte funnits. Jag har också behövt ha mamma och pappa nära mig.

I dag har jag jeans för femte dagen i rad. Till jeansen har jag en av pappas många urtvättade skjortor. Att inte vara uppklädd längre känns ovanligt. Likaså att inte använda smink. I alla fall mascara. Det har jag använt varje dag sedan sjätte klass.

Jag reser mig, tar mina nycklar och mobil från hallbordet.

När jag låser ytterdörren tänker jag igen på det liv som väntar mig: Antingen att polisen aldrig får reda på vem gärningsmannen är och att jag ska bära med mig i graven att jag slagit ihjäl en människa. Eller att jag tar mitt straff och blir inlåst på någon anstalt under lång tid framöver.

När jag ska knuffa upp portdörren där nere hör jag en dörr öppnas bakom mig.

”Hallå där!”

I ögonblicket vet jag inte om jag ska vända mig om eftersom jag kan höra att det är Arne.

”Hej”, säger jag och vänder mig om och kommer på mig själv att jag förvränger rösten.

”Dig har jag inte sett tidigare”, säger Arne och drar i kopplet. ”Bor du här?”

”Ja”, säger jag och kan känna hur Doris snusar på mitt ben.

Arne tittar aningen oförstående på mig och jag förstår att han inte hörde vad jag sade.

”Ja”, säger jag igen, men nu betydligt högre. ”Vi bor här.”

”Jaså”, säger Arne och kommer ett steg närmare. ”Trevligt.”

Jag försöker se om jag kan urskilja något i hans ansiktsuttryck som tyder på att han känner igen mig.

Han sträcker fram handen. När jag tar den kommer jag på mig själv att jag kramar den betydligt hårdare än vad jag gjorde i lördags.

”Arne”, säger han.

”Daniel.”

”David?”

”Nej, Daniel”, säger jag högt och släpper hans hand.

Det finns inte ett uns av betänksamhet i hans blick så jag förstår att han inte känner igen mig. Skulle han mot förmodan göra det så har väl namnet fått honom att slå bort de tankarna.

”Jag måste gå”, säger jag högt.

”Det behöver jag och Doris också”, säger han och lyfter handen i ett ’hejdå’ samtidigt som jag får ett underligt leende av honom.

Jag lämnar trappan men är noga med att inte vända mig om för att se om han gått ut och står och ser efter mig. Jag kommer på mig själv med att försöka ändra min gångstil, jag tar längre steg än vad jag i normala fall gör. Allt för att Arne inte på något vis ska kunna sätta mig i samband med personen han träffade i lördags.

Jag riktar blicken nedåt och vid husgaveln svänger jag höger men vågar inte titta bak ifall han står kvar. Plötsligt kommer det en boll rullande och jag tittar upp och ser två killar komma springande emot mig. När jag ser vem den ene killen är så börjar mitt hjärta att slå fortare. På nytt faller jag ned blicken och bollen passerar mig samtidigt som jag svänger höger för att inte möta killarna.

”Hej!”

Jag låtsas att inte höra och fortsätter att gå. Det är knappt tjugo meter till nästa gavelhorn. När jag bara dit kommer jag att vara utom synhåll för dem. I mitt huvud räknar jag stegen. Några få meter till...

”Har du klippt dig?”

Orden skär som en kniv i mig samtidigt som jag rundar gavelhörnet.

Kapitel 35

Jag och Moa sitter på balkongen. På det hängande halvrunda balkongbordet står två muggar kaffe och en askkopp. Trots eländet som väntar känner jag mig lugn.

”Oj”, säger Moa. ”Det var mycket att ta in.”

”Ja, nu vet vi att den lille killen vet”, konstaterar jag. ”Jag är övertygad om att Arne också vet. Inte minst på grund av hans underliga leende.”

”Det är nog bara situationen i sig som får dig att se små tecken i allt. Om han varit gravallvarlig hade du säkert dragit en slutsats av det också”, säger Moa och viftar bort en surrande humla.

”Jag vet inte”, säger jag. ”Jag fick bara känslan av att han inte hör så dåligt. Och så har jag tänkt på det där med smink eller inte. Du sade själv att oavsett smink så ser jag ut som en tjej.”

”Det gör du, men det betyder inte att han kan sätta dig i samband med den unga sensuella kvinnan i trappan i lördags. Jag menar från pennkjol, högklackat, långt blont hår och smink till jeans, sneakers omålad och kortklippt, är det milslångt. Det kan ju till och med vara svårt för en person i vår ålder att se. Dessutom ser han dåligt.”

”Jag vet inte”, säger jag. ”Och så dåligt kan han ju inte se om han varje dag går ut med hunden.”

”Hur ska du göra?”

”Ju mer jag tänker på det, desto mer tycker jag att det var självförsvar.”

”Det har jag ju sagt flera gånger.”

”Men det förändrar egentligen inget. Det dåliga samvetet försvinner inte för det. Och plus att det var hemfridsbrott.”

”Det har vi pratat om”, säger Moa. ”Du behöver inte säga att du gick in utan att ringa på. Dessutom bad han dig timmen innan att följa med upp. Och det gjorde han när Arne var där.”

”Ja, en Arne som inte hör”, säger jag.

Moa tar sin mugg.

”Jag ska förresten hälsa från Jacob och Astrid.”

”Vad säger de i klassen?”

”Det pratas.”

”Om?”

”Du vet...”

”... att jag är ett freak?”

”Nej”, säger Moa. ”Faktiskt mer om hur snygg och snäll du är.”

”Snygg?” säger jag och drar fingrarna genom mitt korta hår. ”Kanske var jag det förut.”

Moa sätter ner sin mugg. Jag tittar på henne.

”Pratas det inte om den som hittats död?”

”Nej”, säger Moa. ”Jag tror inte ens att jag läst om det på nätet.”

Jag tar min mugg.

”Tack för att du stannade hemma från skolan i dag”, säger jag. ”Du är en sann vän. Om jag inte haft dig hade jag gått under.”

”Tack själv för att du är en sådan fin vän”, säger Moa.

Det blir tyst.

Sekunder går och vi ser på varandra. Moa ler.

”Tänk att vi bara känt varandra i tre veckor”, säger hon.

”Det känns som tre år”, säger jag.

”Ja, minst.”

Jag blir allvarlig.

”Föredrar du mig som tjej eller som kille?”

Moa skrattar.

”Det spelar ingen roll.”

”Ska du nu säga något så klyschigt som att det är insidan som räknas?”

”Nej”, säger Moa och skrattar igen.

”Du menar att jag är okej oavsett?” säger jag.

Moa nickar.

”Allvarligt?” fortsätter jag.

”Ja.”

”Men någon skillnad måste det väl vara?”

”Utseendemässigt finns det en hel del. Men mentalt är det ju detsamma.”

”Okej”, säger jag och glömmer mitt elände för några sekunder. ”Ett exempel, tack?”

”Du menar vad som är annorlunda?”

”Ja”, säger jag. ”Kan du specificera?”

”Klart är att du är otroligt vacker som tjej... kvinna.”

”Tycker du?”

”Som jag sade. Det tycker hela klassen. Även killarna.”

”Och som kille?”

”Du är fin som kille också men som tjej finns det helt andra möjligheter till att förbättra sitt yttre”, säger Moa. ”Tänk vad man kan göra med smink och sitt hår. Inte minst med höga klackar och en elegant kjol eller klänning.”

”Du menar att jag är mer sexig som kvinna?”

Moa skrattar igen.

”Kanske det.”

Vi båda skrattar. Det känns bra. Sekunden efter är verkligheten ikapp igen. Jag har slagit ihjäl en människa.

Kapitel 36

Jag går ner i källarnedgången i vårt hus, för in nyckeln i låset och öppnar. Det var på bussen från Moa som jag bestämde mig för att gå genom källaren för att försöka undvika pojken i den mån det går.

På bussen tänkte jag på vad Moa har sagt åtskilliga gånger. Det har fått mig att tveka igen. Att det som hänt kan ses som självförsvar.

Jag öppnar källardörren till vår trappa. Det första jag ser är Arnes ryggstavla men jag hinner inte dra igen dörren förrän han vänder sig om.

”Hej igen”, säger han och släpper porthandtaget.

”Hej”, säger jag.

”Är det dags att tvätta?”

”Nej”, säger jag. ”Jag har bara satt ner min cykel.”

”Det är bra”, säger Arne.

Jag förstår att jag måste gå upp annars kommer Arne att stå kvar, eller så får jag vända tillbaka in i källaren med förklaringen att jag glömde att låsa källarförrådet.

”Det finns mycket tjuvar i omlopp här”, fortsätter han. ”De kommer oftast från Holma och Kroksbäck.”

Jag går upp från källarplanet.

”Du glömmer väl inte att använda hjälm?” säger han och lägger sin hand på min axel.

”Nej då”, säger jag och kommer på mig själv med att på bara dessa sekunder har jag farit med osanning två gånger, ja, tre om jag räknar tidigare i dag när jag sade att jag hette Daniel.

”Jag tänkte på en sak”, säger Arne och drar i kopplet när Doris börjar klättra på mitt ben. ”Efter att du gått innan i dag funderade jag på om vi inte hade mötts tidigare? Alltså längre tillbaka.”

”Inte vad jag kan minnas”, säger jag och sätter mig ner på huk och klappar Doris.

”Du har inte någon syster?”

Jag tittar upp på honom.

”Nej.”

”Jo”, säger han. ”Vi har mötts tidigare. Det är jag nästan säker på.”

”Vi möttes innan i dag”, säger jag halvt på skämt, halvt på allvar och fortsätter att klappa Doris.

Det blir tyst.

”Jag menar i förra veckan.”

”Nej”, säger jag bestämt.

”På så vis”, säger han och blir tyst igen för en sekund eller två. ”Nu måste jag ta en vända med Doris innan hon gör sina behov här i trappan.”

När jag öppnar portdörren till honom ser jag den lille killen genom glasrutan och vänder bort ansiktet.

”Hej!” hojtar han och vinkar och kommer emot oss.

Doris går ut ur trapphuset medan Arne står kvar med kopplet i sin hand.

”Ska du inte gå ut?” säger jag aningen irriterat till Arne på samma gång som han tar två steg ut.

Jag släpper portdörren, vänder mig hastigt om utan att säga "hej då" och går kvickt upp för trappan.

När jag når första vilplanet vänder jag mig om och ser att Arne och den lille killen pratar med varandra.

Jag går upp på vårt våningsplan och vidare till vilplanet mellan våning två och tre. Där stannar jag. Skakig i benen slår jag Moas nummer.

Sekunder går.

"Det är kört", säger jag innan hon hinner säga något.

"Vad är kört?"

"Arne och den lille killen vet att vi är en och samma person."

"Hur kan de veta det?"

"Jag står i vår trappa och har precis mött Arne och pojken och nu står de utanför trappuppgången och pratar med varandra."

"Men hur kan du vara säker på att de pratar om dig?"

"Jag berättar mer sen. Jag får gå upp så de inte kommer in i trappan."

Kapitel 37

fredag den 7 september

Klockan har blivit kvart över sex. Vi sitter i köket. Mamma har gråtit igen. Själv har jag lyckats hålla tillbaka tårarna.

I går berättade jag för pappa och mamma om mitt möte med Arne och hans underliga beteende. Men också om den lille killen. Att han och Arne pratade. Pappa var inne på samma spår som Moa: Det är inte säkert att de pratade om mig. Ändå är jag övertygad om att den lille killen har berättat för Arne att han träffat mig när jag hade långt hår. Naturligtvis har polletten då ramlat ner för Arne. Jag och systemen är en och samma person. I alla fall fick alla dessa omständigheter oss att skjuta på det vi bestämt oss för i veckan till efter helgen.

Det ringer på dörren.

Pappa tittar på mamma, sedan på mig.

”Öppnar du?” säger pappa.

Mamma reser sig från köksstolen. Rädslan syns tydligt i hennes ögon. Hon står kvar vid köksbordet. Sekunder går.

”Kan du öppna?” säger pappa smått irriterat.

När mamma lämnar köket tar pappa min hand. Han tittar lugnande på mig. Jag förstår att detta är ögonblicket som en förälder aldrig vill vara med om. Det är här och nu jag ska få reda på vart mitt möte med Max kommer att föra mig.

I går sade pappa till mig och mamma att vi inte får bli allt för nedslagna utan vi måste försöka se det som hänt ur ett större perspektiv. Om nu någon där uppe ville att detta skulle hända vår familj kommer

det säkert att leda någonstans. Pappa menade att man ibland måste gå igenom elände för att kunna slussas vidare till något större och mer betydelsefullt.

Två män kommer ut i köket och pappa reser sig.

”God kväll”, säger den kortare av de två och tar upp sin polislegitimation.

Jag betraktar dem. Båda är civilklädda och i femtioårsåldern. Jag förstår att de är mordutredare.

Båda skakar hand med pappa. Därefter sträcker den kortare av de två fram sin hand till mig.

”Hej”, säger jag och ser in i ett par känslökalla ögon.

”Vi ska försöka att inte bli långrandiga”, säger han, släpper min hand och vänder sig om mot min pappa. ”I första hand är vi här för att våra kollegor, Niklas Birgersson och Erik Lundell, var här i söndags och pratade med er, men i all hast glömde att ställa några viktiga frågor. Ja, glömde och glömde. Det är väl mer att det inte blivit aktuellt förrän nu.”

”Vi behöver alltså komplettera med några uppgifter”, säger den längre av de två och jag pekar på stolen bredvid mig i en undran om han vill sätta sig.

”Nej tack”, säger han. ”Jag sitter tillräckligt om dagarna.”

Blek i ansiktet kommer mamma ut i köket.

”Vill ni ha en kopp kaffe?”

”Nej tack”, säger den kortare av de två och gör en gest med handen om det går bra att sätta sig.

”Javisst”, säger pappa och drar ut stolen.

”Jag ska fatta mig kort”, säger han och sätter sig. ”Först hade vi misstankar mot en ung slank kvinna eftersom två vittnen i byggnaden mitt emot hade sett henne från sina fönster tillsammans med Max.

Detta var alltså sent på kvällen den 1 september. Men vi har inte funnit någon ung kvinna i trappan här.”

”Men det behöver väl inte vara någon som bor här?” säger pappa. ”Max var ju en stilig ung man. Säkert hade han en hel del kvinnliga bekanta.”

”Det är där vi kommer in.”

Mamma, jag och pappa tittar på honom.

”Vi tror inte att det är en kvinna som har bragt honom om livet.”

”Inte?” säger mamma med ett sorgset ansiktsuttryck.

”Vem vi misstänker och hur Max dog kan vi inte gå in på. Men jag kan säga så mycket som att han inte dog på platsen där vi fann honom.”

”Oj”, säger mamma och backar bak mot köksfönstret med en förvånad min. ”Jag fick uppfattningen om att han dog i sin lägenhet.”

Den kortare polisen av de två blir allvarlig.

”Jag kan väl säga så här”, säger han och kastar en blick på sin kollega för att därefter vända blicken mot pappa och mig. ”Kroppen har flyttats från ett rum till ett annat.”

”Oj”, säger mamma igen.

”Detta kan egentligen bara betyda två saker”, fullföljer han och hans blick får ett annat djup. ”Eftersom Max var 188 centimeter lång och vägde 90 kilo så är gärningsmannen antingen väldigt stark eller så har de varit två vid brottstidpunkten.”

En sekundlång tystnad.

”Okej”, säger min pappa och ser på mig, sedan på mamma.

”Så vi kan väl säga så här”, säger den kortare och mer talföre polisen. ”Vi har mer eller mindre avfärdat brottsmisstankarna mot den unga kvinnan.”

Pappa tittar på de båda poliserna.

”Med risk för att låta dum och allt för nyfiken”, säger pappa och lyfter på handen i en ursäkt. ”Max har alltså förflyttats från ett rum till ett annat?”

Polisen som står upp svarar inte.

”Men kan det inte vara så att Max först har skadats och när gärningsmannen har lämnat lägenheten har Max själv gått in i ett annat rum och där har han avlidit av de skador han fått?”

”Nej”, säger den sittande polisen. ”Den rättsmedicinska obduktionen visar på att personen var död när han flyttades. Alltså de skador som gärningsmannen åsamkat Max var omedelbart dödande. Och enligt obduktionsutlåtandet finns också en del skador som talar för att det är en man som utfört de dödande slagen.”

Han tittar på sin kollega och jag förstår att han sagt mer än vad som först var tänkt.

”Dessutom har vi gjort en hel del fynd vid obduktionen som talar för att vi inom ett dygn kan plocka in en person på den högre misstankegraden, alltså på sannolika skäl.”

”Det hade känts tryggt”, säger pappa och ser på mig och jag kan skönja en glimt av lättnad i hans ögon.

”Då var det bara de kompletterade uppgifterna”, säger han och tar upp ett litet block och en penna ur kavajens innerficka. ”Var befann ni er natten mellan den förste och andre september och finns det någon som kan styrka att ni befann er där? Och hur många gånger träffade ni denne Max Anderberg?”

”Oj”, säger mamma. ”Är vi misstänkta?”

”Nej”, säger han och lägger sin hand på blocket. ”Det är mest att dessa rutinfrågor måste ställas eftersom vi misstänker att det är en man som har berövat Max livet och att denne eventuellt haft hjälp av en kvinna.”

Pappa tittar på mamma, sedan på polisen.

”Vi kan styrka att vi var ute med ett par som jag har gått i skolan tillsammans med i Stockholm.”

”Bra”, säger han och stoppar ner blocket i kavajfickan. ”Och om ni har något husdjur?”

”Husdjur?” säger mamma.

”Ja.”

”Nej, inga husdjur”, säger mamma aningen förundrat.

En sekundlång tystnad.

”Okej”, säger han och tittar på sin kollega. ”Då är vi klara och får tacka för oss.”

Kapitel 38

lördag den 8 september

Det är lördag morgon och jag ligger inne på mitt rum och har precis pratat med Moa. Mamma och pappa sover fortfarande, säkert utmattade men lättade. Vi känner oss befriade. Men också tagna av polisens uppgifter.

Någon eller några har varit inne i Max lägenhet efter att jag gått och vållat honom mer skada än den skada jag tillfogade honom med lampan. Så allvarliga skador att han dog. Vem som sedan gjort det är polisen förtegen om. Eller så vet de inte.

I alla fall är den unga kvinnan, som två grannar i huset mittemot sett komma tillsammans med Max förra lördagen, inte längre misstänkt. Polisen sade att de inte kunde finna någon ung slank kvinna i trappan här. Och vad jag, mamma och pappa förstod, vilket i det närmaste är underförstått, så menade de att en kvinna inte kan ha flyttat kroppen. Naturligtvis nämnde de inget om att den 90 kilo tunga kroppen hade placerats i sängen, men säkert är det en av anledningarna till att det inte kan ha varit en ung kvinna. När de sedan frågade om vi hade husdjur kom jag att tänka på Arne och Doris. Men att Arne skulle ha varit inblandad i Max död känns ändå verklighetsfrämmande. Dessutom är Arne i min längd, runt 175, och ganska skröplig. Att han skulle ha kunnat släpa runt på 90 kilo och lyfta upp kroppen i en säng är lika otänkbart som att jag skulle ha kunnat göra det. Ändå bestämmer jag mig för ta reda på vilken relation Arne hade till Max.

Jag kastar en blick på väggklockan. Den står fortfarande på kvart över tre. Jag tar min mobil. Klockan är snart nio och solen skiner, precis som den gjort varje dag hela sommaren.

Jag lägger tillbaka mobilen på nattduksbordet och sätter mig upp i sängen. Om jag går ner till affären har jag kanske turen att stöta ihop med Arne. Ändå förstår jag att han och Doris redan varit ute på sin morgonrunda.

Jag tar på mig jeansen och en av pappas t-shirts. I min byrålåda finns numera flera av pappas tröjor. I förebyggande syfte har vi tagit bort linnen, trosor och strumpbyxor. Dessutom har vi tömt min garderob från kjolar och klänningar och hängt in flera av pappas plagg.

Jag tar min plånbok och mina nycklar från skrivbordet och går tyst ut i hallen. Mamma och pappa får sova en stund till. Det har varit några fruktansvärda dagar för dem.

Jag kliver i pappas slippers, öppnar dörren och stänger tyst efter mig.

I trappan ner tänker jag på vad jag ska säga ifall jag stöter ihop med Arne och Doris.

När jag kommer ner på bottenplanet står den lille killen där med sin boll.

”Vem väntar du på?” säger jag i en självresonerande tanke att det är bättre att förekomma än att förekommas.

Han vänder sig om och ser på mig med stora ögon.

”Varför sprang du?” säger han i en ton som om vi vore bästisar och lika gamla.

”När?”

”När bollen kom rullande”, säger han. ”Men också när du och morfar stod i trappan.”

”Morfar?” säger jag.

”Förresten, är du tjej eller kille?” säger han och kastar bollen från hand till hand.

”Vänta”, säger jag. ”Är Arne din morfar?”

”Ja.”

”Jag är kille”, säger jag. ”Trodde du att jag var tjej?”

”Du hade jättelångt hår innan.”

”Jag har det ibland”, säger jag.

”Gillar du hårdrock?”

”Nej”, säger jag. ”Gör du?”

”Nej”, säger han och studsar bollen en gång i golvet så det dånar i trapphuset.

”Väntar du på din morfar?” säger jag och kastar en blick mot Arnes dörr.

”Nej.”

”Väntar du på din kompis?”

”Nej”, säger han och studsar bollen en gång till. ”Jag väntar på min mamma.”

Hissdörren öppnas och en kvinna i fyrtioårsåldern kliver ut. Våra ögon möts och jag tycker mig känna igen henne men kan inte placera var jag sett henne.

”Hej”, säger jag.

”Hej”, säger hon och tittar på mig, sedan på sin son.

”Vi får spela fotboll en dag”, säger jag och lägger min hand på hans axel.

”Det är en basketboll”, säger han.

Hans mamma ler och öppnar portdörren och jag bestämmer mig för att gå upp.

”Var inte du på väg ut?” säger han när jag står kvar.

”Jo, men jag glömde min plånbok”, säger jag och hoppas att han inte ser att jag har den i bakfickan.

När porten slås igen står jag kvar. Fortfarande ovetande om vad den lille killen heter. Det enda jag vet är att han är uppmärksam och att hans morfar heter Arne.

Kapitel 39

Det har blivit kväll och jag ligger på mitt rum. I dag har jag varit ute tre korta vändor utan en endaste skymt av Arne och Doris. Att den lille killen är Arnes barnbarn kom oväntat. Att Arne bor i samma trappuppgång som sitt barn och barnbarn.

Mamma och jag har varit hemma hela dagen. Ja, pappa också, med undantag av två vändor för att hämta mat. Nu i kväll har han varit iväg och hämtat på McDonald's, och vid middagstid var han och köpte kinamat och en tårta på Lidl. Trots att prinsessstårten var för 6-8 personer har mamma, pappa och jag lyckats mumsa i oss hela.

Efter att ha mått dåligt i en hel vecka är känslan av att inte vara mördare svårbeskrivlig. Den enorma anspänning, oro och stress jag varit utsatt för under veckan är borta. Ändå hann jag inte njuta av känslan länge förrän en annan infann sig. Som om ett ansvar vilar på mina axlar: Att det är jag som måste få fast den som orsakat Max död.

Jag bestämmer mig för att ringa Moa igen. Jag tror att hon och jag har pratat med varandra fem sex gånger i dag men hon har sagt att jag under helgerna kan ringa hur många gånger och när som helst.

Jag sätter mig upp i sängen och tar mobilen. Klockan är kvart över elva. Mamma och pappa somnade redan halv tio. Det har varit en lika stor pärs för dem som för mig.

”Hej igen”, säger jag.

”Vi får snart ha en direktlinje till varandra.”

”Kanske något för Mark Zuckerberg”, säger jag.

Moa skrattar.

”Jag tänkte på det där med husdjur igen”, säger jag. ”Du tror inte att det kan ha varit Arne som haft ihjäl Max?”

”Det låter mindre sannolikt”, säger Moa. ”Du sade att han är över sjuttio. Och så ser han och hör dåligt.”

”Jo, men jag tänkte på en sak som jag börjar undra allt mer över. I torsdags när jag öppnade källardörren upp till trappan och såg Arnes ryggtavla vände han sig om innan jag hann säga något.”

”Vad tänker du då på?” säger Moa.

”Att han vände sig om innan jag sade något till honom.”

”Men kanske låter det när man öppnar källardörren?”

”Nej”, säger jag. ”Det låter inget. Och Arne var på väg ut. Han stod alltså med ryggen vänd mot mig.”

”Kanske blev det ett luftdrag och han kände det.”

”Nej, han hade ännu inte öppnat portdörren”, säger jag.

”Du tror att han hör bättre än vad han ger sken av?”

”Jag vet inte”, säger jag. ”Ändå får jag den känslan. Ja, kanske att han ser bättre också. Jag menar... varje dag går han ut med sin hund.”

”Men varför skulle han vilja skada Max?”

”Det vet jag inte. Men när jag ser Arnes blickar framför mig börjar jag undra.”

”Du menar när du och Max mötte honom i trappan i lördags?”

”Ja”, säger jag.

”Men vad skulle det kunna vara som gjort honom så arg att han velat döda Max?”

”Det vet jag inte.”

”Du sade att de pratade med varandra?”

”Nja”, säger jag. ”Pratade och pratade. Snarare förolämpade Max honom med sina kommentarer när han sade högt till mig att jag måste prata högre eftersom Arne ’varken hör eller ser’.”

”Så du menar att Arne kanske hörde vartenda ord?”

”Ja, tänk om Max sade så varje gång de träffades i närheten av andra?”

”Det måste ju ha varit hemskt för Arne”, säger Moa. ”Men från det till att slå ihjäl någon är ett stort steg.”

”Jag vet inte”, säger jag. ”Men det känns som att efter att jag slog till Max med lampan är jag skyldig honom att få fast den som vållade honom sådana skador att han dog.”

Det blir tyst.

”I morgon ska jag i alla fall stå på bottenplanet under hela förmiddagen och vänta tills den lille killen kommer ner och då ska jag fråga honom.”

”Jag tycker ändå att du ska låta polisen sköta det. Om det nu skulle visa sig vara någon som Max haft något otalt med, kriminella, kan du råka illa ut om du gräver i det.”

”Det är sant”, säger jag. ”Tack för att du lyssnade. Och för att du är en sådan fin vän. Jag ringer dig i morgon.”

”Okej, sov gott.”

”Detsamma”, säger jag och trycker av.

När jag lägger mig ner och ska släcka lampan tittar jag på McDonald's-muggen som står på nattduksbordet, och polletten ramlar ner. Kvinnan som jag träffade i trappan i dag tillsammans med den lille killen är samma kvinna som jag såg på McDonald's tillsammans med Max efter historieprovet.

Kapitel 40

söndag den 9 september

Jag börjar bli kissnödig. I en hel timme har jag stått på bottenplanet. Går jag upp nu för att göra mina behov kommer jag bergis att missa den lille killen. Min strategi är att fråga om hans mamma, och det kommer jag att göra medan vi spelar basket. Naturligtvis måste jag gå varsamt fram. Portionera ut frågorna under tiden vi spelar och inte vara allt för påstridig. Den lille killen är inte dum. Dessutom verkar han ha skarp iakttagelseförmåga.

I går kväll var det likadant igen. Jag kunde inte somna. Men nu var det inte på grund av oron över att polisen skulle hämta mig. I stället gick tankarna till vad Arne och hans dotter hade för relation till Max. Egentligen vet jag inget om Max. Vad han jobbade med. Om han hade någon flickvän. Inte ens om han hade barn. Det enda jag vet är att han var född 1991 och inte hann bli mer än tjugosju år gammal.

Det piper i min mobil och jag ser att det är Moa. I dag har jag inte pratat med henne. Det var i går kväll som jag sände sms:et att kvinnan som Max satt med på McDonald's den dagen vi gjorde historieprovet är Arnes dotter och den lille killens mamma. Jag förstår att Moa precis har vaknat eftersom hon skriver att jag ska ringa henne så fort jag pratat med killen. Att mitt elände har slitit på Moa också är förståeligt. Ångesten och oron jag haft har hon delat med mig.

Jag tittar ut genom fönstret i porten men ser ingen liten kille med boll. I stället ser jag Arne komma gående med Doris. När han ser mig lyfter han handen till hälsning.

Jag öppnar porten för att simulera att jag är på väg ut.

”God morgon”, säger jag och går ut.

Arne tittar på sin klocka och jag börjar allt mer förstå att hans syn inte är så dålig.

”God middag”, säger han. ”En härlig höstdag.”

”Ja”, säger jag. ”Det måste vara över tjugo grader.”

”Tjugotvå”, invänder han och stannar till när Doris sätter sig ner för att göra sina behov.

”Jag träffade ditt barnbarn i går”, säger jag.

”Lille Theo”, säger Arne och hans modlösa ansikte spricker upp i ett leende.

”Theo ja”, säger jag och sätter mig ner på huk och stryker med handen över Doris blanka päls. ”Det verkar vara en fin kille.”

”Men han har inte haft det så lätt.”

”Jaså”, säger jag och reser mig upp.

”Hans mamma och pappa är skilda. Och tidigt i våras omkom pappan i en bilolycka.”

”Oj!”

”Efter det fick min dotter problem med alkoholen.”

”Det låter inte bra.”

”Efter skilsmässan och olyckan köpte jag en lägenhet här i trappan till henne.”

Jag vet inte om jag ska fråga honom. Jag är rädd att han ska säga att han vet att jag är tjejen som han mötte i trappan tillsammans med Max och att han tror att det var jag som dödade Max.

”Har du hört om Max död?” säger jag ändå till min förvåning.

”Ja, det var tragiskt”, säger han och drar i kopplet när Doris får syn på en pickande duva.

”Polisen har varit hos oss”, säger jag.

”Har de?” säger han och gör en gest med handen att vi ska gå in i trappan.

Vi går in och Doris följer pliktskyldigt med.

Innan jag hinner fortsätta säga något tecknar Arne åt mig att jag ska vara tyst och pekar mot sin dörr som jag förstår är menat att vi ska gå in till honom.

Jag blir lite osäker men begriper att han vill berätta något. Han öppnar dörren och Doris smiter snabbt in.

Arne går in och jag går efter.

”Dricker du kaffe?” säger han och böjer sig ner och tar av Doris kopplet.

”Nej tack”, säger jag och förstår att han inte kommer att släppa iväg mig förrän han berättat det han vill. ”Jag var på väg till affären och skulle handla bullar och kan bara stanna i fem minuter. Mina föräldrar väntar.”

”Jag ska fatta mig kort”, säger Arne och signalerar med handen att jag ska följa med honom ut i köket.

Jag förstår att han bor ensam eftersom det bara är honom jag sett med Doris. Men också att han berättade att ’han’, inte ’vi’, köpte en lägenhet till dottern.

”Sätt dig”, säger han och greppar stolsryggen. ”Du ville inte ha kaffe?”

”Nej tack, jag måste gå snart”, säger jag och sätter mig.

Köksbordet är litet och det finns två stolar.

Arne sätter sig.

”När mitt barnbarn och min dotter flyttade hit var min dotter i mycket dåligt skick. Mats, Theos pappa, hade omkommit två månader innan flytten hit och skilsmässan i vintras tog hårt på henne. Theos pappa och min dotter hade ett rikt socialt liv och det blev en hel del alkohol. En dag träffade Mats en yngre tjej, knappt trettio fyllda, och lämnade tvärt min dotter och Theo. Detta fick Marias drickande att eskalera. Det enda jag kunde göra var att på avstånd se när hon drogs ner i fördärvet, eller försöka att få dem närmare mig så jag kunde avlasta henne lite med de dagliga göromålen men också hålla koll på henne.”

”Var bodde din dotter tidigare?”

”Hon och Mats hade en fyrarumslägenhet på Persborg, inte det allra bästa området”, säger Arne och rättar till bordsunderlägget. ”Två av grannarna, frånskilda sådana, var gravt alkoholiserade.”

Jag sitter tyst och lyssnar.

”När min dotter flyttade hit i maj började det lovande. Hon drack inte på flera veckor och vi var iväg och köpte en hel del nya möbler på Ikea. Och det var just på Ikea vi träffade Max. Ja, min dotter träffade honom för första gången. Vid tillfället var Max rejält solbränd och berättade för oss att han hade varit i Thailand i tre veckor.”

”Okej”, säger jag.

”Och Maria föll pladask för Max, hans charm... ja, säkert också för hans utseende. Det var ju en snygg ung man.”

Jag svarar inte men kan inget annat än att hålla med.

”Men trots att jag förmanade henne och sade att hon skulle vara försiktig, inte minst för att han var drygt tio år yngre utan också för alla kvinnorna han haft springande här under årens lopp, så hjälpte

det inte. I stället fick det motsatt effekt. Plötsligt kom hon inte längre ner till mig... ja, varken Theo eller hon, och genom fönstret såg jag henne allt oftare komma hand i hand med Max.”

”Hur länge har Max bott här?”

”Det måste vara fem, ja kanske till och med sex år”, säger Arne och får en sorgsen min. ”Ibland gick jag upp på deras våningsplan och lyssnade och då kunde jag höra att de var rejält fulla. Man hörde annat också. I alla fall var min dotter djupt förälskad i Max, och Theo blev minst sagt åsidosatt. Och jag kunde inte göra någonting. Max hade Maria i ett järngrepp.”

Jag börjar nu förstå vart han vill komma.

”För knappt två veckor sedan ringde det på dörren och då stod min dotter där gråtande och rejält onykter som vanligt. Hon berättade att Max hade gjort slut med henne och han öppnade inte dörren när hon ringde på och ville ha tillbaka de pengar hon lånat honom, närmare femtontusen kronor. Min dotter behövde pengarna eftersom hon är arbetslös.”

Arne blir tyst.

”Vi kan väl säga så här, hur hemskt det än låter”, fortsätter han. ”Att jag inte sörjer att han inte längre finns i livet. Jag och min dotter har fått tillbaka kontakten och hon har inte druckit sedan den dagen för två veckor sedan när hon kom ner till mig gråtande.”

När jag minuterna efter lämnar Arnes lägenhet förstår jag vad en pappa kan göra för sitt barn. Jag begriper också vad som hände där uppe förra lördagen efter att jag sprungit ner. Arne har gått upp till Max och slagit ihjäl honom. Därefter har Arne gått in till sin dotter och hon har hjälpt sin pappa med att lyfta upp Max i sängen. Men kanske gick Arne upp där också när han förstod att jag skulle bli ytterligare en i raden av Max köttsliga byten?

När jag kommer upp möter mamma mig i hallen.

”Var har du varit?” säger hon.

”Jag har bara gått en runda i det fina vädret”, säger jag och bestämmer mig för att inte berätta eftersom jag är säker på att mamma kommer att gå till polisen och anmäla Arne.

”Förresten”, tillägger jag. ”Har du ett batteri, mamma?”

”Javisst”, säger hon. ”Vad ska du ha det till?”

”Till väggklockan inne på mitt rum.”

Minuten efter byter jag batteriet i klockan. Därefter plockar jag ner affischen av Ronaldo. En ny tid väntar. Om jag sedan kommer att klara den får tiden utvisa. Ändå kan jag inte låta bli att tänka... Jag är den jag är, någon annan kan jag inte vara. De själsanlagen jag blivit tilldelad är de finaste gåvorna jag fått och kommer att följa mig genom livet. Det enda jag behöver göra är att vara ärlig mot dem. Är jag det kommer de aldrig att svika mig.